Digitized by the Library and Information Centre of the Hungarian Academy of Sciences

A 25

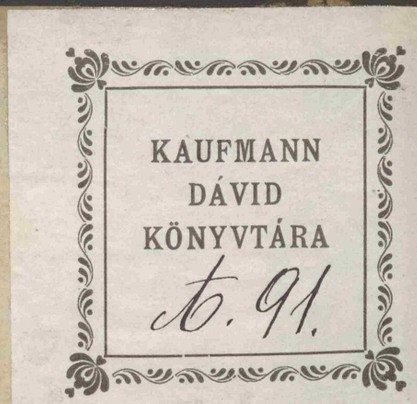

186

A 25

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
A. 91.

106

AKADEMIA KÖNYVTÁR

אז הלך בבית הכברות אז מקרע כסות והוא רעלבר חך
שלות וכן קטן יפרין מוראה ומוחזק ושחט בינו לבין
עצמו שחיטתו פסולה ואין ערכין לכסות " ולא הרגיש
ודבר ואינן שורע כשר ברעלבר והרשבם שוחט לכתר
פרק ד' הלכות שחיטה עכל " שחיטת מעוברת
ועבור זהה אז לחלו שבת מתרחסיק אז אוכל בבילות
והפעים וכותי ריגו כלי ופסולה: וכן שחיטת כלב אז
שנשחטה גאיילה: וכן הסוראן שלא ראה אור מישרין
ושחיטת שיכור שהרעל ושמרעו של לוט הכל פסול אבל
ברעלבר " ששחט בלילה מבורה כנגדו שוחט בלא שבק
בורק הסיעצם ואור הר " ששחט בשבת בשוגג ישכל
ואולאי שבת בכרי שיעשו: הששחט לחולי בשבת אותר.
לפריק מחוריסן כי דהיינו כשהמריץ הוא עצמו: אז "
" הששחט רעלבר בסכין של גרם קולן בית השחיטה:
אז " חשירי בסכין שיגרע שהוא כן ואין אז ישום
שאינמת הגרבך בחופני הסכין: שכין שיעמד ארים
הסכין בינגן אז אתנחו בבגד " עכ ולשון הרש " אלא
כתב רש ומחאירן " אבל גשום אור אז הדי אין עשיר
לקח הוא בלון אלא לפון שחיטה כי ראיאן והרגלן טרגן
היתרון הוא " גל. כתב הרש והרגלן טרגן טבמן
לקנה הסכין יפה בשיער הבהמה ואלו יעד קלה כל חלק
דעסלן: אבל גשום רם אין ערך קנות רבותו הכי אינן
חוב רם בכל שחיטה ושחיטה " עכ ג הרב "
הששחט בסכין וגאיאן פגאיה לאחר שחיטה אבל
שברקה יפה קודם השחיטה עריפה ואמלון בעון ואלו

שחט ואלה בהאות אז אלה חיות אז אלה עופות אם לן
ברך סמנן בין כל אחת ואחת יב ברכות: וגאיאן אחר
מלך מגיאה כולך טרפות דחיישינן שאין בעור הרגל
איסגים ואין תולין הפגיע באסרקת אלא בעור מכבות
ושום שהאסרקת רכה בשעת שחיטה כך פרש: ואם
שיכר בה עצאות תולין בעצאות " לשון הרש כתב
הרגל דהוא הרין אם עלה הסכין על חוזה על גבי קרקע
קשה " וכתב הארחכי כשם שאם גאיאן חתך בעצם
אסרקת תולין בה והי מין שיכר עצאות: ואיך
לכתך בין כל אחת ואחת: וסכין שנברך ונתכה אחר
שחיטה קודם בריכה אחרונה אוקרי בחזקת ברוכה:
וחזקתה אבטל חזקת איסור של בהמה: ואיזה אשור
רוב איתוין אינו שחיטה אוחקן אלא אוריגן סאוך
איעצטא לחזקת איסור עכל הרש " ראיה ראי לחלק
בין זה וכן לא ברך בסיעצם אחר שחיטה ראטריפל
אלא רוב העולם שוחטין הרב: גשום ראוריגן סאוך
איעצטא לחזקת איסור כאן שכתב בארחכי ואיהו
כתב שם טעם אחר ראשון הרוב אינו אבורר " לשון
הרש אף שחט כגה בהמות ואדע שנעל בעצם האסרק
הקרקעתן אלא ברך ומכר עריפה " תוספות וכן שיכר
בה עצאות אין תולין בהן עכ " ראיה הטבח שוחר
הסכין ואריטה ואתנעל אויר בחרקת ברך שאם
שחט ומכרה שלחיטתו כשירה הרש " פגאיה
אשום גשום עקור סיעצם וכתיב וזבחת ושחט אלא
ישראל אינו גשום רבא אלא תשחט של חיין הוא ל

בטומאת מקדש הרב " ליכן סכין ושחט בה שחיטת ז
פשיטה: עיקב הושט משעת שחיטה קודם שישחט רובו
ושבון עיקב מעכב ואם שישחט טריפה: עוזא כמעל יד
פשיטה: אבל לכתחילה אין לשחוט ראוי אותו ועיבר
בחידוד נפסל " ושון הרב פסק רשי אם יש מקום בסכין
אפי יש מה פשיטר לשחוט אין הפקר ולהון אסור לשחוט
כן לכתחילה שאשוק שאין יעבור על הפקר: אבל אסור
לקשור ולטלית על הפגיעה בחול: אבל מיט שרי: ורי אתי
אפי בחול אבל אין אנו בקיאין לבון כן עבל הרט "
ולסכין שיש לה שני פיות יעריך לברוך שני יגרדן: ב
" ובחטין בכל דבר שהוא תלוש אפי בעור ובקש: תלוש
ולבסון חיבון מיר בריעבד: ואחובר ועיקרן בסוד אפי
בריעבד: וכן תלוש ולבסון חיבון אם כיטון ושון הרשב"
ג " ואין יעריך להביא גליבון סכין מאנגם באיזון כת
ליכן סכין ושחט בה שחיטת פסולה דעיקר הסכין שוסכין
עבל הרט " השוחט בעל של יוצר פשר: בעל שלא
ויים בכח שיש פסול: נעץ סכין בכותל ושחט בה אם
הסכין ואלה ונ אור מהוה ואינה פשיטה בריעבד: ואיפ
פסולה בבהמה ובעוף: רקיל כשר: ג מידות בסכין ז
אורכת פסולה אפי בריעבד בכל מקום: ומסורחת אפי
פשיטה בריעבד: כגון רקשיטן בריעלא ראסכין והעוקן
נוטה לצד הקצה ואחרי אין הסכין: ועיקלה הרב: ראם
הסוכין נוטה לצד אחר השלם הוי כמו חלה: ומחלה אפי
בעור: ואבל קנוה אינה מוסרת בעור: ראעפלון נפלט ז
העור הוא כשר לראשונים " הקנה " אין קילה לפי הא ושעו

MTA KÖNYVTÁRA

אבל נפל הסכין מידו
ושחט בהמה פסולה
דבעינן בה גברא "
ג

ראשונים כתבו בשם תשוקי ל אינו חולה: ועוד קשה מאד
לן להכשר אוכלת כלי רו ומהמה ואינו קיים ואפי אם פסול
אינו אוכלים בשרן ואינם חולה: ולא ראינו רוב פגוט
קינת קדם: ובוזיקן הסכין שיש לן קרנים: אבל כשאינן ז
כפון. ואינה לן ומלן ולן לכאן אינה מסורה ואינם חולה
אולי ואשוק פגיעה: והיינו עיקר הסכין פגיעה: עלה "
ולכן אסוכסכת העוקרת סרוך לחתך לגרר: והעוקרן נוטה
לאחר הראש: ואבש ולא מליך כשר בריעבד: ואינו אסוכסכ
לאחר שחיטה ולא ידע מה קדם שחיטה פסולה: אפילו
אחר בדר לא שישחטנו כדרך ואסוכסכת: ולקח תמן היכ
אשכחת לה דעבד: כתב הרב רש ואשרשים בשני סמני
רש אפ ביט: רש אפ שעבר ושחט סה: רש אפ קנון שחוק
סכין לאוקמה בכותל: רש אפ הלא ידע שאסור ושחוט ז
בה לכתחילה: ושו הרב אך בסה כתב שיכון לפסול כל
אסוכסכת אפי בריעבד: עלה ואחר ואחר לשחוט בה
לכתחילה: וכן סכין דאיתן לסוסק: פי סכין חרש שלא
הסיר השיבולת פי גרשט. באשחחת: ויעיר לברוך
הסכין אבשרן ולעוסרן אוטלתן רוחתן בהולה
ובהוסקה ראיינו יב בריקות טעיין זה: פי אב שלי
קר הושט ושוטמן עד הקה: ולת יבדוק בכשרן
לחוד שהוא טוב יותר: יש אפ חוקלש בזה אה שאין ז
אקלש בזה: רש אפ עיקה טובה לא אשאל ן ולחי הכשר
חקלש יותר עכ " ועוד שאעתי הרשוקלש בבשר
ולא ביעסקן אינו אסור אלא ארבע: והחזוריתן מיגן
כדי חגרת עיסקן ולארבע ועקור בדיקת עיסקן חזוריתן " " "

ומצבם יעריך לברוך בפיוטים אחר שחיטה וקם שחט
רבו: והוסיף. הריב וקם וקם הוא אינה שאמרה: ואם לא
ברך יעריכה: ואחר הלא נקוטה: ואחר הפיוטים
שחוטים ופטו אין יעריך ברכה אחרת: שעב בלא
אפור המנהג נוהגים בפי הנרבעות מרך הפיוט לאחות
אם שחט החוב כי קודם הפיוטים בזה: אין ערך
לברוך הפיוטים אם נשאטו אז נקבו שאין על פשוט
יה טריפות" המשלי אינן לברכת הכן אין הנהרה
שלו ושחטתם בזה: ד"ה רבי: יב ברכות: ואם לאדם ד
אינם שיעריך הראוה הכנין לחכם ואחר לא אחר
להראות הכן לחכם אחר אלא כבודו של חכם" ולשון
הרב מתב המשלי הנזכרתן לא מראין הכן לחכם
הרוב כיאיהם לחדו הקרבים שחזרין ועראים כאחר
הוא טבחו רוא סר הכנין קאי חכם" אבל הלוקח עבד
בכל עות ישראל שראים אנשים יושבים על השחיטה
ובריחה ולהם אחלו חסרים את הבגדים כי הם זרדים
ומיעוך כך נתבטל ברכת חכם אם לאדם השוחט ד
בכיתואל כי בם אין נכון כי ברכת הכן יעריך
ישוב רעת הרבה ורעות שרים" ד"ה ראשי הדורות
אם לא נשאל הכנין יהה ועבדין אחרו מחולנוהו ד
ואסרוהו אכשרוהו הרבה" הגה" ראש פוסקין
אחלתא ואחתא לא אשר הכנת השחיטה מרוחק רוח
כראשיה הוא לדבן הכן ושחט הם לחיטה כשר
אשר הכנת השחיטה מרוחק רוח" ומהו עבד העולם
לפסול כשנשאל בעבה בהכן אין הנהרה קנה מחוק

לא הכן כמלון הוא רבעינן ברך אחתא הוחזק ד
ואם תאמר אם כן הישראל הילכתא אבילכתא הרגשתא לא
כהנים ראשונה הוא לבן הכן ושחט הם לחיטה הישראל
לפי שחיטה קדם לאכוה ואינו אין הפרנס עליה"
והוא הוא בפסק מחתא ראשיה ברך אחלתא הוא
הרבן רבי יחאל בר יוסף הוא בחל הוחזק הוא
הנה גבי לבן הכן הכל חקום לא הנה גבי פגעות
הכן הוא הנהרין שפגעות הכן בולות אוזן ד
ותגלגלת ונגעת לרופאי בית הלחיטה אינן שחוזה
הוא עכל פרק אחד" אך הרמב"ם פסק הלכה הכן
ושחט בה לחיטה אי פסולה הוא כר דרשא ועיין
הטעם הוא הנהרי הכן שותתין עכל"ל" נחט
שני חיטין סימנים בעוף פסולה וכל שכן בבהמה וכן
אחר הוא בבהמה פסולה" לחט הוב אחר בעוף וחב
טנים בבהמה אין מחזיה כשר הרי"ל ברי"ל: ויש אחר שלם
בעוף אינו פוגעת הרבה הוא אופס פגע בפיו
אחר אבל לכתחילה: ואם הקדים מחה הכי הוא ושאר
הוא הרגש אלא הכתבי בעינן ב סימנים שלמים
לכתחילה: וזה הוא הרב לכתחילה יעריך לשחוט שני
סימנים שלמים אבל בעוף וכל שכן בבהמה: ויעריך
לשחוט לכתחילה גם את הנוקדין בעוף מלשון הרב ד
" וזה הוא הרב הרי"ל ברך אם הקדים לבו לחיטה הלחיטה
המעולה שחתבו שניהם לעצמו מאחר בין בבהמה
בין בעוף ולהם יתבורך הלחטא" חסרת הלחיטה
אין מעולה הגה וקרא לאחר אחת הוא הוא הוא הוא

פרש"י בחר לישען שלא יחתך כל המפרקת ושנים מעט
בהולכה ובהומה: ר' אבי העזרי הכהן זה"ל
שיחתך כל המפרקת ושנים תמולה. כי הוה הלכה
ומעשה: ויהיו מחזיקים הכהן זה"ל שאינו יעיר להתיר
ושנים ומחכי. ושל הריב" " ויש מחמירין להטריף אפילו
אם חתך יותר רוב המפרקת עם החוט שבעצמו ושנים ומשו
ניסתר. וכל המחמיר תבא" " הגה" ופי' רי' דגיסתרא קמי
אמוראי עדיף. פי' שאם יחתך המפרקת קודם הסימנים אם
כן פשיטא דכשר אם חתך המפרקת אחר שחיטת הסימנים
בלא כוונה. עכ"ל הגה" " ד"שוחט ואין כיוצא בו ואין הענין
שהיה הסימנים לגמרין אז לאחרי הענין שחיטת כשרה
בדיעבד: ודי לאן טרפה. ופי' שכבר נשלמה בחתיכת
המפרקת קודם שחיטת הסימנים". ושל הרז כתב הרב
דלעולם אפי' בגמרין נשחטו הסימני קודם המפרקת" " ז
והרשב"ש כתב שיעריך שיזרק שנחטו הסימני קודם המפרקת
מ' הסימני רבים ושאינם אין הסכין. עכ" " ר' המעלה
הריב המטרפ. אין הנדון בלא הזדיר הסימנים אבל
בר שבר סוף הרשב" " נחיצות הולך אין החתיכה אפילו
מהתיב גבי במר בעל " ומם כאשר אבל את הנכ
ואת האשל כל תאכלו ערל. ודקיל תבי: אמיל שהו חולי
ופסולי המוקדשים. מה פסולי המוקדשים בשחיטה לשחיטה
מקו וזכות ומבקרי ומשגיח. אף עב. אין לכן. ופעמ
שחתיכה לחייב. רבנו שלמה ז"ל יותר חייב אין עונש
אשר אוכל ושתה זה. וכשהו בעצם. אלא שלא מת
עונש כחיב. והכי נמי סברי כבר קדמון ריש שחיטת
עוף. אין הנדרה. והכי קיימין לן ובעונש. אם לא שחט

שחט אלא רובו שלקה ובר כשיר ברי עבר: כל שכן ז
רובו של ושט: אמנם בין בעוף בין בבהמה בעינן רוב
הערוה לעיים. אלא סגי מחב מיעוטם ולא במרלה: ז
ונם בעינן רוב חולו. הגיגן רוב הקנה: ולא סגי מחב עובין
של טבעות. הטבעות הם עבים ואלה ונר העור ודקים
ואטה לנר הושט: וכן אם שחט חב עור החיצון של ושט
ולא חב עור הפנימי. שחיטתו פסול " הגה" " תניא ר
אליעזר אומר וחכמת מלשר ינוחתך. כנ ודתך לא שמר. אלא
מלשר. אלא שנעקרה מלה על הושט ועל הקנה ועל חב
אחר בעוף. ועל חב שבעוף בבהמה: יש אומר שנעקרה מלה
מעל פה: ויש חב כלשר ז אחר בעוף. ל שנים בבהמה
ר רובו של אחר מרובה: וכל הין ראשי תיבות ומעריע. אלא
מלשר אי. ותך. קמא. חב אחר בעוף. וחב שנים בבהמה
ל" " ושון הריב. לכתחיל יעריך לשחוע את הוורידין
אלא. ומעלה לחותכו מבר אחר. הוא ורקים ומעלה מחוץ
אבל בהמה. ראשתחזו אחר אחר. לא יעריך. ואם לא שחטו יעל
לעבבו בקוץ בשעת שחיטה אחר הרם חם. ושון המחבר "
ומיהו יש. המעלים בכל יום. שאנו חבולים ומעלים עוד
דלא נתחוז אלא שלא לחטר. ולא נקבו את הוורידין על
כי נראל תרי רת לאור. חיה שאנו הזקנים ומפירין את
הראש חלבי מין נתלש: ובהרא. ערך ולתה לב חתיכת
הוא ז ואיה נראל " עכ" " ונלב ומחיר מלא. עכ" הש"
כתב הרמב" שאם אם נטל העוף בלא חתיכת הוורידין ד
פאסור לפי שהדם מתקבץ בעצמו ואינו מקרוות הקנה ז
ונ"ל לא ראוי לאכל בכל הדם ויעריך קודם סביב הוורידין

ומן הדין בגרים ועולים שיעלין שלשים עכ"ל ויש מומרים
חלשו זה הדלין לישוב ברי הינו אחר ולחותכו שאין לן שחטנו
ואין אנו רגילין להחמיר ולנוטלן אפי' בסכנא ודומעתה יתבר
זכר ר"ל ומשר אם טעה הלקח בלא הדגכת ורדנן ישלן
על הרוב ונזה לשון פירוש אז ויקפ' ברעבר פסו ר"ה הנרה
אם לא נקבו בשעת שחיטה ורוב בעלן שיעולהן מלו מחר
וכל אם הקבן חלשו קדם ועליתן כשר ר"ל הלוהע בב אז
בב מקומות שחיטתן כשיר: ויש אוסרין אות רלתן לחב
חלון כשירה: ובמה פעם נחרש ב לב מקומות: ונזה לשון
יש לחלק מן שאלתות רבי אחאי חיפרש ב לב מקומות הינן
בעניל הקה בטבעות קבן שהמשיל לשחוט והעבו הסימנים
לעד אחר ושחטו אעל ונתבו לעד שלשי ושחטו ועל ומעל
זה בושטו שאם היה הכל במקום אחר היה חוב ופשיטה כב ב
ואעיקר הכל יחד ר"ל ונזה מבין מלה לעלה שהתקיל ב
הטבן לשחוט ונחזה יהו אחות מקום ונחר השחיט לאחה
וכשיר עכ"ל ר"ל נזהיה הלשון סלוקה אז כשיר
שחיטתו כשירה עכ"ל ולשון הרב ערך שאין לחוש שאם יחמל ב
דהיר ואחרן ורוצל לאחר אחת ראין שאין לחוש שאם יחמל ב
נבלות ותרפי לישר סעב מחמת בל חלו עכ"ל ר"ל נזבח
שאינו יודע הלכות שחיטה קבן שחיטה חתה הקרשה
ועיקר אסור לאכול ושחיטתו אפי' לחנו לעצמן ב אז בעל
ואפי' אז מי לי שלא הלכתו נגם יעיר לרע כריקת עכל
אבשר ומטופרן ומעלתן מחמת וכשני הם: מחמת פלו
חלק מרע פלוגים ל הלכות שחיטה אלא שאינו ורע
ריקרוקין שחיטתן כשיר הלק הסמ"ל ר"ל ומסנגה הרן
כלה ולתלא רשחיט לך יעיר לרע לתת לב מרגן שחיטו

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

ולשאל על סכין עכ"ל מרשאלנו כתן רבי יחאי כל לרע
שאין יעיר לרע הילוקים שהה והחלד מיעוט סימנים
וכיוצא בהן וכל שסתבק בהן יחאיר שאכל חלון לרע
רשהיות ואנו רגילין רשלן רבי הגאל עכ"ל

ט הייב שיעורה בכרי שחיטת בהמה חחרת נפה
נפה חקה לחקה ועלן לעלן ואין העור בכלל
החשבון ולשון הרב בפה בפה ובחרבי שכן
שהה בבהמ מרי שיעור שחיטת חלב שנים ובעוף מרי חב
סימן אחר בפולה ולשון הרב כתב כלם אלו רשחיטת
עוף באשהו חצע מרי שחיטה אחרת בפולה ואינן
שחיטת עוף באשהו חצע אינו חיי הה מקום ומסיק
עלן מל שהן שחיטתן כשרה ומרשי חיינו רוחק בעוף
חמא בבהמ יש לחוש שאם נחבב הוטט ואין יכול המקבן
ולבראך מקנים ויעב שיעיר לשוחטו ר"ל במקום נקב
קל שחיט אלא בעוף חיירי ושוחט הדה לבהמ ובלוק
הוטט בסנם והילכתן שחיטתן מוטהן ושחיטת בהמ
מרי חוב סימן אחר ואשהן חמא שיעור [illegible]
שחיטתה טי' בכך בחיי לה מקום קבן אם מל ליהן
ואור לן כולה שהוטט שלם אז על פי עדים ומל יב
[illegible] בשחיטה עסל בשחיטה עכ"ל רשבה ומבריל
לחוארן אם לחם שהה שבוית הרסה רטנות ואין בכל
מחנה שיעור שחיטה קיומה לן רחיטה ולשיה אחת
גדולה ורחבה עכ"ל אבל אין לרעיל בבהמ
הלל שחיטת העוף באשהן ואין שיעור עוף שאינם
נכון שחיטה והעוף כל שחיות באשהן אפי' בבהמה

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בחודש שקם ירמו לסאן ומסאן. אולי יבא לידי רמה. רמ"
ולפיכך מושחט שהוא לשון משך. שנ' חץ שחוט ולשונם
ומאן דהב שחוט " " " "

ה"ר הלוה הלוה פסולה בכל מקום בין תחת
הסיתו בין תחת העור. אין משלית המחזיר לשאר
אין תחת יורי ומסובך. אין תחת הנוטה של ענב. אי תחת
קרן העקום של איל. ומ"ש כל מי שיש סימנים ופסול. והכ
קיי"ל מן טו שפ"ד סהג רלעיל: והלוה יליפינ"ל ריחץ שחוט
לשונם. מה הוץ בגלוי. אף שחיטה בגלוי ובפרהסיא. ולשון
הלוה כמו חולה הרוח בעקרי בעם בעמי מיגיין ומעמי
מיספרין. ואין הלוה אסור. אלא כמנהג הסיתו. אבל מחליף
בסכין שלא כמנהג הסיתו שרי " רי" לעיל כתב הרשב"
והגי"ר רבינו מרחמר קנון שיש מסה בתנאה
ורבק לה בשעה. אבל הא פשיטא אם נטל טליתו וכיסתה
הסכין בשעת שחיטה דכשר. ודלא סרמ"ל ז"ל בדרשתב
הרלש. עכ" " ושון הר"ב ויהיה השוחט לאל יחוס על
העור ולא ישחוט בראש הסכין ולא באמצע הסכין ז
ויעשה חתך רחב. כי אם יתן בפה הסכין ראשו שחיטתו
פסולה. ושון דבעלי שחיטה מעוברת ולא כלו. ומה הרשב"
רשם נמשט העור מעל הסימנים ראין לשוחטו אלא בעוד
רגל ולא בקרקע סהפיכת הנושט " רי" " ושון אלו מדן ז
קטיחה אם ראש הסכין מכוסה מן העור. כיון שמקום
ששוחט בסימנים ובגדו מינו מכוסה " עכ" " ושאלה
על שחיטת היונות כשאורטין נוטות אצל גבי הסימנים
ומתקרע העור והדם יוצא שיש ליזהר שלא ישחוט מעל
הנזרמנ אטו מ מסוס קעיה רחיק. אין אטו היכא ז

היכא דנמשט העור בעלמא. וטוב לקיים דברי המחמיר
ושון הרב ר' עובדי וטוב להחמיר " " "

נראה לשון הסרעה. כמו כותב לו אדם בירומין. מיון
שאסרעל אלת סמנן חוץ ומקום הכשר שחיטה
ומעלה אין ומטה שחיטתו פסולה: מאיזה הגרמה לשון הנפה
מלו ומשיבנו על גרם המעלות: ולולו ומקומות פסולה לשחיטו
ונקרין הגרמה בקנה ומתחילת שיפוי כובע ומעלה בין שהו
בין בעוף. והיינו ומעלה ומחיטו. שיש מין שני חיטין ז
ומטה מש יפוי כובע. אבל שחט בתוך החיטין ושייר מקום
ליגר המזלג כשיהה יוצאין הדי ומעלה ומטבעת הגדול " ז
ושון הר"ב ואינם נכון להחמיר שלא המשיר ומעלה ומטבע
הגדולה כלל עכ" " והכי הטה גדולי שוים בזה. וכן שט
בכהנ"ל הוי תרכין הוושט שלא מקום שחיטה. תרכין ושון
בשר הרוכין ונרכך בלחי. ומיזהו תרכין הוושט. אלא רב
מבי כל שחוטכו ושמר זיהו תרכין הוושט. כל שחוטכו
וכוין זיהו ווושט עצמו " ושון הר"ב דבעוף. שאין לו תרכין
ומעלה שיעור בוושט ומטה ומבלעתא. עד מית הכליה
אלא ר' זירא ובועה הוא ערבי. מחיטה ופחות משעורה:
עכ" " בהרוקם כמו וזה ושון ומעלה בוושט עד
מבלעתא הוא ערבי-מחיטה וכו' " רי" רסנ"ל הרמ"ל
ריהב שיעורין בחזותכו וכוין ובעוף. בבלעתא. היינו
רוקקן ושאול הוא תרכין הוושט בחזב. ושון הוא בין ז
מקום שחיטה. אבל רב הוא תרכין נמי. מקבה בשלמו
אפי' באקו שאינו רוי לשחיטה מרוסיק והיינו לי מוחה
לא תל. מיירי בחות כו וכוין לעין שחיטה. אלא מרוסיק

אלמן רב מרי מרשות לחלה בנושא עד מה אם
רב טוען עד מרי תפיסת יד וכי מקל כתיקון אינו ש
בתרי אינבעותא וכתבו התוספות דיש לסמוך על תרי
הגי דברי הם דברי קבלה דהם וכן פסקו הגאונים והמחבר
וזה לשון הרמב"ם פרק ז' מהלכות שחיטה ושיעור
אורכן הנושא שאין ראוי לשחוט ולעלה בסמא חייב
כדי שיהיה בב אינבעות ובשן הכל לפי גדלו וקטנו
עכל" וזה לשון ז"ל ומדיקים מן עד כדי תפיסת יד ופשי
רבינו כדי שיתפוס בב אינבעות עכל" וכן היה רבינו
יעקב זל"ו נוהג הלכה ולעשה וכן רבינו יונתן מ"ש שאול
בן אחזתו היה נוהג כן עכל"ל וז"ל ומדיקים מן עד כדי תפיסת
יד ד' אינבעות בשור קטן ומקטן לפי קטנו" ג' ר"ש
מברונש תפיסת יד שלא אינבעות מי יש מחמשה חמשה
מרי קריאת הדינבא והאגדה אבל מדיקדוק ומאד לא
חשו הכי" עכ"ל" ולשון הרב ז"ל וגם טוב לעיר בחזקן
הסמוה סך כתב רבי משם רבי ששון במקום שלא
אזלו הסמא שם ישחוט ובעיר הקטן חייב שיעור אינבעל
אחת אם ישחוט לעולם כאינבעל הקרוב בין בעצמו בין בבהמה
ובין לו הקרובות פסולות בין בשליש קטן בין בשליש
בתרא בין בשליש האמצעי: הא לארת עד היכן מקום
הבשר שחיטה לגר החדש יצא ולגר לגר הכרס בהמה
בקצה עד מעי הריאה התחתון שהיא עליונה כי אם בחלל
ופותח לא החזה ומוציא את הריאה לחוץ ואולה אחרי
בכבד ואם מגעת האוכל עליונה שהיא תחתונה עד חתך
הקנה אפי' בעבודה טרפה אשר הבריאה) וזה לשון הרמב"ם
בקצה עד מעי הריאה התחתונה שהיא עליונה כשמעמיד

הטבח וכלבר שלא יאנס אותה אחר ולא תיאנס את עצמ
מות שלא תמשוך את הגוזרה בחזקה אלא כשהיא ונושכת
הגוזרה כדרכה והעור שהיה מקום שחיטה עליו: ובנושא
בבהמ עד מקום שישעיר שעשו חרינים חרינים בסם
ויש מקום מהו לשון כמין שעורת יש כנושא בפנים סרוך
לפרס ולהיות היא: ובמקום שיעמוד בנושא עד גדל של זפק
מקום שאיסור להתרחב וכן סקה שיעורו כגד גדל שזפק
ובאוזאל שאין לה זפק שיעורה עד בין האגפים הרי
עד הגדל לשון הרב וכל רבי הקדמה הילכתא גל עמה ואין
לה סוף מן הפסוק עד כל תגזה לי תגזה לי תגזה מכאן
מדה הלכות מן הדעת: ויש מקום אשר חדרן דם הנפש ויגל
שלא מקום הבשר שחיטה ולא נקראו סימנים " " "

ע' יכול קטן שלחט את הנושא ותפסק את הקדרת
בסכין עגומה אם מגל קצר ולא שתפסק בדר זה
לא שייך לכל מות שחיט אם אם שחט את הגדל כיצד גדר
אם כדר תל אם בלי מהל ורחק מהם והוא תפס מוחק
בסימנים עד שיגיע בשעת בשעת שחיטה ומעלה השחיט
כל זה מדי עליהו ופסולה כין מעלה מאיר כין בעלמא
בתרא כין בקצה כין הנושא אבל עקרו ומקום חיבור
לחי זה קרי שיעלה ואין פסולה עד שיעקרו מאחר מן
הסימנים אם כלו אם חבן כראוי רמ"ר בר בר חנה סימנים
שבתרלון כרתו טרפה כי שנעקרו בכח ושתלשן ד
במרה ורקולות מן הלוי ומה עליו אינן מחובר יחד שבל
אם נקלף הנושא לבשר הלוי ומה עליו מחובר יחד הרגל
כריא" וזה כי שבתרלון שנעקרו הסימנים זה מזה ולא

כו ואעלו בעין
איך לחיטה
מעלת

פי עיקר שעשוה הושט אין הקה כאן מוקום חיסון
בלתי ושינו טריפה אלא הילסלגרדיה רשובדיה שחיט
מעלת בשיני: ועיקר חלק בין זה לסיומים שתלולו
סובו טריפה מפני חדידי שתלו בכח מין אעפ"ד
ומין ומעט ואין המיעוט ומחומר יחד יכל בנקלה בנחת
ועל הכשר אמר כולו אינו טריפה עי"ש ואם נשאר
הסיומן מין אין שחיט מעלת בו ומבן כשר אם ושחוט
הנמי אשר בפרק אלו טריפות" ר"ל חלק כל הן עיקר
הגלגלה השעת שחיט חרם שפסק ולשחוט הכל פסול
בין שנעשה עיקר בראש הסימנים מוקום חיטוק מלחר
בין מומרעו הסימנים: ואם שחט רוב אחר מעלה ורובב
שנים בבהמה ותפסק הלשחוט ועדיין מפרכסת ורוצה
לחזור מחר כתב הרמב"ם שלא יחמר ראשו של עוף אבל
של בהמה כפסק הכשר לשחיטה הרי מין שהיה ומרגלי
הוא הרי מעלה זמן שהיה יחיד של יחמר אעפ"ו
כפסק פלגים הנו מין עיקר הכל מחשב לחיטה אחת
ומן אין עשה חרפה חורה הקרקה מוה שנלמדים מן
הסימנים מן חוץ לשעה שהיה "עכ"ל" ושאעתי מר
גשה מדלגל כל עיקר שאירע השעת שחיט בין
בחורעו הסימנים בין בחיבורן מלו הכל חוץ עיקר
רב יהל ופסול אפי' מחיטוט סימנים אבל מה שאירע
שלא בשעת שחיט אם מרקום חדסרן בלתי קיים
שגוזה ומשוטה אינה עסולה אלא אם כן חבן ועל
זה אמר שנשאר שעת חלון בחבן טריפה אבל
מאירע הסימנים לחי פסולה או נקבה ומרוב הקנה
בחבן והושט בראשן מלין טריפות: ועוד לו תקוב

גרונה עפי' ראש בתרבץ הושט קיים לן סב הנמי ד
בחשבון וזה הנ"ל תמיעל בפרק אילו טריפות "עכ"ל"
ומרוים תשוב שחיט את הושט ואחב נשוטה הקרקרת
מטיבה בעוף ושאל רשחט את הושט ופסק את הקרקר
פסול אבל בעוף לא יהי' הרגם נעשה הפסול כיר בחעשה
שחיטה: ומסו לא נעשה הפסול בחעשה שחיט: שחט
את הושט ואחב עדיין הקרקרת שנוטה ואינו יורע
אם קודם שחיטה נשוטה אין לאחר שחיט נשוטה
זה היה חעשה ואינו חסרי כל ספק בשחיט פסולה"
שחט ועדיין הסיומן השחוט שחוט אין רב שחוטה
ושחוט כשר שאי אפשר לשוטה שתעשה שחוטה:
ר יוחנן אמ' יכול ודקא פי יחתוך סיומן זה עשוי בדקו
אחר אם רחים החתכים הראשונים טריפה ואם חתך
הראשונים ואחרים טפי יותר כשר: ויהו לפי הנ"ל הראשונים
לא טריפה לא מהני מי אלו נוטלו דקדוק חתך הראשונים
היה בה חיות "ר"ל ואמת יקרא וחותך חתך אחר בושט
ר"ל הרשה עמלך לא חלי החתכים זה לזה ראשי נשחט
הקרקרת קודם השחיט חיות שעה היה עדיין חיות בושט
ומבשיו אין בו חיות כלו ואין לא ריבוא עוף אחר נדקא
הרגין ומקבלן בבהמה לבהמה להקל "עכ"ל" ומפ' כסה
ובשלחן "יבא ודקא יבין בהמה אחרת אעפ"י אלו ומקבל
בבהמה לבהמה אחרת הרגין לקולא אבל הכל לחומרא אין
הראיה ר יוחנן רב עמוי אי אפשר ושחוטה שתעשה
שחוטה: וכל מקום מחמרין לדקדק לחומרא: אינו לא כיון
שכתב הרב וזה לשון רבנו ודקדק פי לשון יסורך כלומר
ראשה ונעשה בזה המכון ובאותו סיום עדיין הושט כי

לפעמים יכול יקדש לשחוט בסכין חד וחדש ואפילו בלא
תפיסת הסימנים ולכך תני הקדש: כי קבלתי וקן מישאתי
טעם בשם הגאון "עכל" וקבסינן הקדש שחיטה רב
ר' יוחנן אמר רב נחמן לא שנו אלא שלא תפס הסימנים אבל
תפס הסימנים אינו צריך לשחיטה שתעלה לשחוטה: עסק
הרוצח סרב ושלא רב שחוק ושרלי מילתי אבל בסה
ובסתר הדברים פסקו ר' יוחנן דתני הקדש: ומהרוצח מן
חד נחמן אלא מי אמר לשם ר' יוחנן ורבינה לא דתפס
בסימנים לא מהני הקדש: ומן הגרה בסלק ודרגן רלא ז
כן ישנן מהקדש פלוגתא הכל כל שחיטה שמישנן בין תפס
בין לא תפס: עכל" וכן כתב הרב: ריש קינת תנא כיון ז
ריש עסקי סרב רלא בעינן הקדש בלא תפס בסימנים ואנן
ר' יוחנן דמשמיך הקדש מומחין בעלמא כתבי לעיל אבל
לא לא לסמוך אברייתא של הקדש ושמא חשש רחוק היינו סומא
אבל בעל הלחוק הרי לקולא ומיהו בעינן לא ונמינן
בר יקת הקדש אבל לרשות רחשיב מון תפס בסימנים
כיון דמהקדש בעינן שחוטי העורף בשעת שחיטה" אז
בשם ר' אבא הרב. ודהר השוחט לרחוק לקלי עוף בקס
אז הבהמה מן הכתל אז מן הגג שלא יבעטו בהן את הגיד
ובא לידי עקרי סימנים אין לידי שחיטה: וכן אמר אבי פר
חפצן הלי מאן דשחיט תרנגול ליבבשיעה לרעיה כמעל
שבעי חדלי הן רלא ומיקי לא לשוקין מאיעא ומיקר הן
לסימנים" הבשחט את הסכינות ומעבירין אותן על רגליה
ומיה עמיחת אבל שוחטת קרוות ירמה פרכוס לאחר גמר
שחיטה פשטה ידה ולא המתינה עדיקה: אבל בדבר הדי
פרכוס: וכל שכן בפה ולא פשטה הוי פרכוס: ברגל ברקה

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

אבל בגסה אפי' פשטה ידה ולא כפפה הוי פרכוס: ובעל
אם ישלא בגבו אין כשרה בזנבו ריו: וכל כהו שכשר
כדעבה אין מאוזנה אין נעבה ועבי קלא אין הטילה ריעי ז
ומזרקה לאחוק הוי פרכוס ודינוק לא מהני: ואם עומד
על כירכה הוי פרכוס: וחיה גסה הרי היא כבהמה דקה
לפרכוס: ואם עומדת על ידי שאחרים מעמידין אותה
ואפי' אינה אוכלת עשב הרי היא מחזקת כריאה ואינה
עשה פרכוס: ובעוף לא כורע אם הוי מסוכנת אפילו
בפחות ובהמה: אז ואם אינו בבהמות ישר אבל מסוכנת
דקי לא מכשירינן כל הסימנים הלו עד שעומדת על רגליה
והולכת ר' אמות ועד אלא קומתה בקסה: אין שוחטין לא
לתוך ים ולא לתוך כלים ולא לתוך נהר ואם שחט שחיטה
פסולה כתב הרמב"ם ראם שחט חייה אז עוף הטריפה ז
כשר אלא הנוהג מנהג תנחום אבל לתוך הנהר לא
ישחוט כלל: כתב בעל האורה ראם שחיטה עכרי לים
ולשר לו מים אלא שכחי המקבלים דם בכלי אז בעומק
לא מהר אחר בפרהסיא לשחוט לתוך המים ולתוך
הכלי ולתוך הנוהר ואפי' אינו קה מעבר: ויהו לתוך הכלי
אם תבא ראשו אם לא בבית חזקין שלא יחלשוהו ז
שיבבו דם בכלי לאוכלו: ואיהו רבנן לא חשו אלא לחשיב
דבול דם לעז: והאורחא ליסא ולא לעב: ומן מהלב
וכל המחוור תעב" " ר' הנזיעה לחמיר לא ישחוט ז
לתוך ועצין ואפי' עכור: אבל שוחט לתוך עוקה של מים
עכורים: ואם הוא בספינה שחוט ברוקט הספינה והדם
שותת ויורד לים: ולא שחוט לתוך הכלי ואפי' בחיר

ואפי׳ כתן בכלי מעט ורם אז טיט אבל בבית שמי׳ ב
רחוכה שעושה שלא לטנף: ולא לתוך הקורה ודוק בבית
אז מחיצה שעושה לנקר חיצרו אבל בשוק כלו כלא לא
ריפוי הרם נוהג בחייה וכעוקר כרקורו כמו הרעלדת
ושלא כמזונו: וכן הבא מחייה ובהמ׳ מכסה ואינה מכרך
ומלא רחסתבר לכרך: ואין שוחטין אותו ביו״ט ואם שחט
אין מכסין אותו ואם ביו״ט אפי׳ בעשר חוכן: רחוכן ורחבי
לא הוי חוכן לעצן: אבל הכניס עצר לכסות רוק אז נוגע
הוי סתיקה מכסין בו רם הכלי: אז אותר לשחוט לזולת
בשבת: וכן לחול שיש בו סכנה: אך אז יכסה הרם עד
מוצאי שבת: והכשר אותר כרקבר בלא כיסוי הרם
השוחט בהמ׳ ביו״ט ויש שם יותר עב כל כך שאינו יכול
לשחוט אם לא שיתלוש היותר אותר לתלוש בידו לוקלם
הסכין ובלבר שלא ידחנו ומוקומו אלא ישאר שם
מסובך בעור כשאר יותר הנלר אבל כעוקר לא יחרוט
הנוותות ויעבר שזה מכן אלא יסיר מן הגר וכל שכן
בשבת: והרוקם חסר חבל מחול ואשן יעבר בעלי חיים אי
אי״פ שר לשחוט בלא תלישה לשון הרב והרב יהוד ותיר
ותלוש הנוותות ביו״ט אלא יקלל בשחיטה עבל הריב״ אין
שוחטין ביו״ט אלא בסכין ברוך ומערב יו״ט ולא יבדקנו
ביו״ט אלא ואחר שחיטה אשר לא יחכה עד אחר בדיקת
בדיקה: אבל תלמיד חכם שרגיל מכן לעשות אשר לא
לעם הארץ וכן כתב בפה וכלה״ אין שוחטין בדיקת
ביו״ט אלא מקום שרובן כשרות אבל כמקום רשלא
טרפות הרבה אסור לשחוט אלא אחרי שלא
לתוך עבל אז״ אי שיש לו עצר תחוקה תלוש ב

ויעבור מעיו ויחר לו קרן זוית אותר לו לכתחילה לשחוט
ולכסות את הרם ויהיו יעבר שנשחט ואחרי אין ד
מכסין ראו היום: ואם אין לו עצר תחוח תלוש ויעבור
ויש לו רקר נעוץ בקרקע רכה ולחה ויערב יו״ט לכתחילה
לא ישחוט ואם שחט יחפור בקר ויכסה ואם אין לו רקר
נעוץ מעיו ויש לו אבר כיחה שהוסק מעיו ישחוט ד
לסתלל ואם הוסק ביו״ט אסור: ואם ראוי לעלות בן ביעה
אחר ואם שחט מריעבר מכסה ואפי׳ הוסק ביו״ט ואפילו
אין ראוי לעלות בן ביעה״ נשחט בהמ׳ וחיה ותערבו
רמם זה בזה אסור לכסות ואפי׳ בעצר כיחה אלא אקקן
יכול לכסות כל הרם ברקיה אחת: ולא יכסה בקל שלא
יהא מיז אות עליו בדרות אלא יכסה בידו אז בסכין וקיסם
שבידו: ונחט ולא כיסה ומזוקו אחר חייב לכסות מעשה
בחזר שנשחט ונדרס חבירו וכיסה חייבו רבן גמליאל לתן
לו דמו: ואין לו עקבה בזו שיקבה לו תרבלות אחרת
לשחוט ואנן לא ריינן ריעון ריכסין ואי תעבים
חיינן אבל מלוחתנן לה עד שיריבו לחן: כיסה ד
ונתגלה עצר ולכסות: כיסהו הרוח ונתגלה חייב לכסות
הלוחה תבלע הרם בקרקע אם ריעוו עכר חייב לכסות
לדריב״ תנן שוחט חייב ועון ולא יעבר ואם הם לא שחיט
כשרה: ואם שחט ונתן הרם על הסכין ועל הכתל אם
אין שם אלא אותו רם חייב לכסות ואם יש רם אחר
עצור ולכסות מי יהא: כך פסק בסה ובאלה״ ודה הכלל
כל רם הקילוח חייב לכסות שהוא רם הנעשה עד שיהא ד
שאתה עבל הריב״ ולא הרב אף כתב בעיסה דרבנן
כתב בהג רעיך לכסות כל רם הנישאר בקילוח אבל בשחיטת

לכסות ולא עכ"ל: ר' רבי מיישרא מע' שי' שלחנו ערוך
לאחרון לאחרון לתחילה עד שיכסוהו כל הקילוח ואחר כסאנו עכ"
ר' השולחן בארוכה אין חיוב אז עשות חסר ברכה אחת
לסלק: מלי אמה מקבלין על השחיטה: אבל אם מן מטעם
שלא לעורר שחיטה. יעלה לחזור ולברך על השחיטה: ואם חקן
אסור לדבר בין שחיטה לשחיטה. ושלא הקשור לעניין רבוי ב
ברכות. כך מצא רבינו מאיר ז"ל. אבל בין שחיטה לכיסוי היתר
לדבר: ור' אמה אומר אם: ומה בסה השולחן הרבה ברכות
אין עשות. ומביאין לו עוד אחרים לשחיטה. אם יש עוד לפנינו
אין הראשונה שלא נשחטו. אלא פטורין בברכה אחת: ואם
נגרם לשחוט כולן חייב. לברך גם על האחרונה: ואם פחד
דבר בין שחיטה לשחיטה. אעלג רוח תברון שיעבר הקיר
ולברך אין חייב לכסות. רק לשחיטה כבר: אך בתוספתא שנינו
ויעדיף לכסות הדם: ואחרים ומסופק כדין זה אם יערוך
לכסות הדם מה שלשחיטה כבר אם לאו עכ"ל: ועדי שיתן
עפר תיכוה ואעלה ומטה מרבתי וכסהו בעפר. ואדון מלי
עפר: ואעדי עם עפר: ומתי בעפר. ישו ב עפרים. ובאד
אין מכסין בגיד לשון סיר אשרה" ואין יעדי שיתן
עפר שלמטה בדר אלא דיי לו אם יחיאנו שם ואין הדם
עלין עכ"ל: והשולחן הרבה ברכות אין עשות עדי לכסות
אות אחת. וכיסוי מדקדק אחר לסלק. ומן אם שחט חיות
ועופות ברכה אחת. לכולן. מלי אמה מקבלין על כיסוי
הדם בעפר: ונחט ולא כיסה הדם. אין כיסה ולא ברך
על השחיטה ואל כיסוי הדם. אפי' בדיד ואתר כאוכלה
אוכל ראשים ורגל עבר. רבי הברטנורא. דרכן העכבות בריעות
ריעבר: ויהיו אם ברך אחר שחיטה. אז אחר כיסוי אינו ידי
חובתו עכ"ל אלי"

תנן נתערב הדם בדם. אין שיש בו חלקות דם חייב
לכסות. ומן אם נתערב הדם בין אדום. אין נתערב
בדם מהו. אין דם חייב. אי דם הקיזה חייב. ראיה אחרת
מלין הדם: ופרשי. אם היה ניכר. חלקות דם מלמעלה
הדם חייב לכסות. ר' יהודה אומר. אין דם מבטל דם. קל מעל
בדם" השולחן אות העורף. ומן שחט ונמצאת טרפה
פטור מלכסות. מי עבטלא לא היו מכסין דם חייב עד
שברקוה. אם טרפה. אם לאו: נשחט אמצאה. אז לאכילת
כלבים. אז אינם חייב לכסות. להריב" תנן מה מכסין
ומה אין מכסין. מכסין בגבל הדרך. ובחול הדרך. ובסיר
ובחרסית. ובלבד שכתלין. אי שאינן הגיעו עדי לכותלין
אבל יעדי ואינו יעדי לא. אלא. הגיעו ויעמדו. אם" אבל
לא בגבל הגס. ובחול הגס. ולא יכסה עלי כלי. אין. ומן
שאעלן כן גדול כי רבי שיגדל יעזרם מכסין בו. ושאינו
מגדל יעזרם אין מכסין בו. וכו' שאין מכסין מעפר אדם
מלמטה. שאין מגדל יעזרם: ולא רק עפר ודבר אין מכסין
בו אלא שיגדל יעזרם מלמטה. כגון שאין עומד מה
שזרעתן בו הגה" ותנן מכסין אם בעשרת של פשתן
ובגסים של חרשים. ובלחלקת אבנים שטלו מן
עפר הים. אבל לא בשחיקת כלי חרסת. ולא בקש ב
וכסוכין. ובמוסן. לא שאינו מין עפר. אין מכסין לא
בתבן. ולא בקש. ולא בקבבא דעשיש. ולא בגרוגה. ולא ב
בכפי גרוגה. ולא בקרחגרות. ולא בפי חומין כתלין" ב
ותנן מכסין בדבר אחר שחוק. שלו ועצות דהב לו: ב

ומכסין בחטוחת שרוף. וחזר הדין כאפר בשר שרוף.
לפי שהיינו אפר שקרוי עפר. שט ומסן. אינ טהור
אות אפר הפרה. וכתב מעפר שריפת החטאות. כפה
אין מכסין בשלג. ומשו דאורין מקרי עפר לא מיקרי שט
לשלג שוודאי הוי מדרן. וכן פסק מז. וכתבו רבותינו
שאין מכסין בעפר לח. מפני שראוי להזנות בעינן
שט אם יכל אינש להזנות אות עפר הארץ וגו׳ תניא
היה מהלך במדבר ואין לו עפר לכסות שחק ריר דהב
או שורף. שליתו ומכסיהן. וכן בספינה. כל מה שפסקו
הקדמונים דינא שאדם שאין לו במה לכסות ואינו רוצה
לשרוף. שליתו. ולא לשחוק ריר דהב. ישחטו ויבליעו
מקום בבגד. או בסדין. ומברך על כיסוי הדם. וכשעלה
ומקום עפר יכסה הבגד. או הסדין. ויזרקו מהם
הדם שבולע בתוכו ויכסה. השוחט בספינה והגיע
ליבשה. אם הדם קיים חייב לכסותו. ואם כתב בעל
המאורות שמכסה תחילה ומברך על כיסוי הדם.
הוי כמו סיום ריעה. והעלם לא נהגו כך. וחשבו כיסוי
כמו ריעה בפני עצמו. עכ׳. השוחט אותו ואת בנו
אגב. ראשו ולקה שניהם כשירים. ואין חילוק אם שחט
אם תחילה. תשובת הרשב׳ם. אסור במכילה
ומזמר. עכ׳. ואינו לוקה אלא על מקבלות. ואיכא אם
ומכר המשב. אסור. ושחטו עם בנו ומרבנן. ואינו טהר
בחייה. והשוחט ועיניות טריפה. חייב עליה. ומשום
אותו ואת בנו. הרוקם הולך אחר הילה. כיון אחר
הרעשה בראשית. יב

פליק שחיטורת
של מהרלן ב
קולדנער

אמר ריש לקיש. מנין לטריפה שאסורה
מן התורה. שט בשר בשרה טרפה
לא תאכלו. הרי יה אותיות עפר יה
טריפת. ועפר מעב. והבדיל בין הטמא ובין הטהור
ובין החיה העאכלת. ובין החיה אשר לא תאכל. ותנן
רבי ישמעאל אומר יה טריפת שנאמר ואשה מפגר
לא תקרעו. ואשתמעי. כי פרשי עכ׳. והיו לאין
מברכין על הבריקה. משום שהיו תקנת לאו דשלום
לאסול טריפת. ולא מיינו בשום חמתן שקבעו ברכה
על קיום לאו. ואיהו לא לאה אלא מברכין על השחיטה
שהוא מצוה לאו מיסור אכר מן הקי. ריל הא דאורייתא
הכא דרבנן. נעיל הקם אי מיפשר להנות מן הבהמה
או מן העוף בלא שחיטה מאו שאומרו רבותינו זל׳ בהמה
או עוף בחזקת איסור עומדת. עד שיודע לך במה
נשחטה לכך יעיר לבך. ואבל הסדו מאינ שחטה בחזק
היתר עומדת. עד שיודע לך במה נטרפה. והבריקה
שאנו עושין אלו. הראשונים לוקעטו שאין נוטלין טרפ
מי חוב כמרות כשירות. ולכך הקילו. נעיל שאין תהיה
טריפה ואז היה הברכה לבטלה. ראלת כשחיטה עדי נחוש
שאין תהיה נבילה. ריל הן שכחו. ואז לא שכחו. עכ׳.

טני קדושין יש לרשה. ניקבו שניהם העליון
והתחתון. נקב מפולש במשהו טריפה. יב
נקב העליון ולא התחתון כשירה. קנן יב
שהיה מה גדול ומלא. ונשארה כמדומה מדומה בתחתון

כשיהיה "גי שמעתי על ריאה מזגיד מקום יש עליו כעין
טריפה ריתרתי לרעותן היין "עכ"ל " וכן כיקב
התחתון והעליון רים קנה שמשמעת הקול "גי פי
כשנופחין הריאה ומשמעת הקול מהיו רוח יוצא ומעבר
מקול נשימת הטבח בריאה " עכ"ל " יש יודעים מקו
שמשמעת הקול המחזיק על מוחו ומקום קשה מו נרשם מו
רוק פי שהוא רק וקל " ונופחין הריאה יש מבינים
פי שמתנענע טריפה שמקבה הריאה: ומי לון כשיר
ומי לון יודעים מקום שמשמעת הקול יגיחנה כמיבן
פושרין פי לון חוריי ולון קרירי מולון קיינת חק " גי
שמעתי שיעור על הפושרין מהו שיהוט בהם ומקבל
הדם ומבית השחיט ומעין חוריות הדם יעשה המים "
עכ"ל " וכיונן לון מטו רחטרשי פי מים קרים
מקשים מת הריאה סמכו מפי מקום דין הוה נקב בריאה
בקרום העליון הוא עקרע ומרשן שאנו מטריפין מותה
שלון פרין: בחמרין לון משל חיים הוריל ומחוינן מרת
הריאה מפי מקום הוה נקב בריאה הוון נסתם ונרפאן
שאנו מכשירין מותה שלון פרין מולון על כן יש להניח
מותה ברים פושרין מי מבינמנן פי שמתנרנרין
המים טריפה שנינהם נקובים ומי לון כשירה
הרעליון קיים " ניקבו זה שלון מגע זה כשיהיה פי כל
מחד מהנן כמי חכמה ולון חמי לון שלט רחמה בה ומעבר
ביה: ויש מטריפין המדל בריאה שומכת כל מיני ה
חשיקים ומשמעת הקול מרם לה שפשטה ומקום מעבר

כך נתבינן

MTA AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

שהבהמה/ נוהגת עוזרה שמעלת גרה וכולעת המאכל
מד ומשכן הקרומים שיהין הנקבים שרים והרוח יוצא
וסופו לחות " גי ולון חמי לקורקבן שלון שזה כשר
ומשון שהקרקבן שוכב במקום מחר ומדע ומתנענע
והשוות הנקבים " עכ"ל " ריאה שיבשה כין טוה
בין מקיעתה טריפה כיסופה לנקב ובלבר שתהין ה
נפרכת כיעפורן " גי ולון חמי לחוזן בסר רשלוט ביה
מוירון מכל הכן לון שליט מה מוירון ומרון מיין "
עכ"ל " ריאה שהזרזה בין טוה בין מקיעתה כשיר
ומרי נתן רמון/ ר טען פעם מחת הלסת לקפוטקיין ה
והיתה שם מזשה מחת שילה זמרים ומילה ראשון ה
ומת שיב ומת שלשי ומת רבעי הבישה לפני והיה
מדרום מחרתי לה בתי המתנים לון עד שיבלע מון ומחזן
לון והיה מון הולך בין עור לבשר כי הדם הוון הנעשה
ומילה מחתי ומי והעלתה מחתי טען הכבד על שרי ומשך
שמתלבנת קיינת בנפיחה לפי רה " גי ומחתי הליכון
יהיה על פני כל הריאה: ראות ומחזר שיעיך להתלבן
קיינת בנפיחה לפי רה מום כן מה לון חשב מותה לקוץ
אינל ה ומחזות פסולות ניל ה ומחזות פסולות שיסות
לעמת לגרמי ומחזות הפסולות לריאה המחזר מכל
מרומה מינה ערסה לעמת לגרמי מחזרם שלה רק
שיתנה המחרם קיינת עכ"ל " גי כתב הרב ריש
מע מוזכן המדרשה מדליה כשיהה מכל בהדרשה ומחזן
מסה כמחסן טריפה לפי שהדם נטר בתוכן וקיין/ ל

ברוכן הזרוה טריפה. עכ"ל. הרשה נפלות
בה חרשות. וסימנך רק בבל. ר' רבן. ל' חוריקין.
ב' בישראל. ב' בעתן. ל' ולכן. כל אילו לקוחין בתר
לקוחין וטריפה. רבן. פי' כקורע רבן יכול שיהיו לחור
חוץ שהזשה טריפה היא וכמה הכו רבי ריקה עמי ג'
טריפה. אבל שאר חרשות שהחרשת מן טהרין פרוש
יבא פליקה. והוה לקיע. ויבא לחור כשרה: ג'
כוחלין שוטיחין בעין כמחזה לחור זה נקרין כוחלין ג'
ושהן כחל. והוא לון יהיה אין שהחור רקים הן ורבנן חברי
ברלין. עכ"ל. ווייסין יפה. רש"ר רב קרין מחוייקין
וכי כשותן. פי' הופכין טריפה: וכל יוקין כמרחי. פי'
מפוזרין: כעשב כחדר. פי' לחוך כשרה: כמחזה כבחן
כשרה: ג'. ופירוש הרחרחות הכשרות מ"ל כן תחכמו:
כבחן הרחה. יחוקה לחזר: עכ"ל. ג' מת הריב
חוץ. אותן הרחרחות הטוכות מני שיתלבנו קצת בעניה.
עכ"ל. כחרחה כשר טריפה. וסימנך כשר כשרה
טריפה. אין תחכמו: בעתן. פי' כחלמון ביצה טריפה:
ולכן. פי' ולכן ביצה שהיה לחלמון טריפה: ג'. כתב
בהריב חרחרות אילו עשלות אפי' כמו שהו. אפי' שהשוב
מנקבה ונקב כמשהו טריפה. עכ"ל. וכל הרחרחות
אלו יוכ הנעלבות על ידי נפיחה כשחרחרים בהן ומשתנות
לחרחה החחר כשרות. ונעשן שלבה טריפה.
ערשי. אם נקבה הבועה הימן. דליסן אחלי בדרן
רוכחן: ואין מקיפין בבועי מרן בבשר הריאה לפי

לפי שחשתנות מחזיתן כל שעה הישיבן מרחה אחר
מיה לה ונשתנה. ג' טעמן שמקבה ספק אם קורם
בריקה מקבה וטריפה. אין אם תרעה לחלות בדר הטבר
וכשיהה. זה תבחרך בעלעות אם רעותן בעלעות אם
רעותן בעלעות. אין ואין קורם בריקה נסרך הבועה
לעלעות וטריפ. אבל אם אין שם שום רעותן בעלעות
אין בבשר שכין העלעות אז תלין בדר הטבך וכשיהה.
עכ"ל. אין. ראמן תרתי בועי ריאה רסמיכי לדדי
לית לה בריקותן לחכשורי רקים לה ורבנן חחזר שהיה
נקב בריאה העליה יחחזים סביב הנקב ומשו הכי סמוכן
כל כך. אעפ שעכשין נסתם הנקב טריפה. ודיוקא לן ג'
קרום שעלה מחר. מכה בריאה איינה קרום הוחיל וסובר
לינקב מנקומה דריאה: אבל חזקות אז מחז כשיעור קש ג'
כשירה. ופירוש יאכלון מקש: ג' והטעם כרי שיש לפי חזקת
חוט בשר מקיף. עכ"ל. חרש ומתרחין סתרתי שיש
בה סרק כמוינע מה. ומקבנן אחזת אי שפכי ג'
אחרי אחזת היא וכשיהה. ואי לאן טריפה: והר' משה
תקן סתב רשותן הורסות של הריאה וקרום הריאה
מכסה עליהן. ואינן נכוהין מן הריאה. עלה ע' שחינן
בועות. ואינן מסורות כפוסכות אחרי". מן סמ"ג
אעפ שעל ידי הנפיחה רוחק הקרום ריאה ומכסה
עליהן. אך יערך לו שיש לקרום מחוה לי' ריאה
ומקבי אם תנקב ויוצא מהן ליחה כשירה. הכרחן פרוש
ואעפ. הרחרי נקב מיפן הוחיל ומחוכות עמהן. אחר תחת

הקרום

הוא והסרון ובפעמים לא שייה הסרון " עכ"ל " וגם
בועות יבישות רוית בהן חוגלין אז יש בהן זכין "
וכן טיעי שהם קשים כפועים רוית בהן חוגלין אז מעו
ניהו אין מאסרי בסחוכות אחרי אין בשיעורי דריאה
וכרים זכין אין תעבור עוברא הכשיר ועיעוך " ר"ג
לשון הרוקח ר"ת נוהגין להכשיר כריעין בועה בשיעורי
ריאה ויש בה רים זכין ואפי אין חוט כשר ויקיב ועל ר"ג
שאעתי רבועות שיש בהן רים זכין יש להם קרומין
לעמק ועיעוך ואין הרוח יוצא אפי כשתקבין את הטע
אבל קבלתי שהקרום ערוך היות לכן בפנים מהו שאור
בשר הריאה אז כשירה אמר לאן פי שהוא ירוק אז
בכשותא והרוחה לו אז הוים סרוחים ופסיפה " עכ"ל
והיולסת כרכסת בפנים " " בועה העומדת בין
אוזן לאוזן בסחוך בחיתוכי ראוני אעפ שיש סיכון אין
הבועה ואפי אם היא סחוה אין הבועה לבשר הריאה
שבן הדיתוכין רכין ורקיין מקום רכיזתיהו ראוני סתומו
אחרי וכשירה כך קבלתי ורבותי וכן הדין אפילו בין
אוזן לאוזן ואחרת ועשה שהכשירה " ר"ג בועה
העומדת מחש בקרן זוית בחיתוך האונות ערוך חוט
בשר ויקב ויקיב וכשר אם לאן פסיפה " עכ"ל " ר"ג
סיכון בסרון וחוט בשר ויקיב ושני ינחרין
אם הסיכון זחופה ותלויה חוץ הדיתוך
פסיפה עד מאן ר"ג " ר"ג ושל הרוקח אם היה תלוי
בועי דסמיכי אז דסריכי בחיתוכי ראוני אינו " עכ"ל

עכ"ל הרוקח

סיכון הידעות מתוך הבועה מי שהוא בקי יעמוד
בריאה ומשמש בד על הבועה הטיב אם יעלה הקרום
שעל הבועה כמקום ריבוק הסיכון מד פסיפה " ר"ג
מהרש שכתב אם הבועה מהלבנות תהת הדילוגל כשיר
עכ"ל " אות לא תעבור עוברא מעיעוך " בועה
המכרת מעבר ועבר ומעלה במקום הסיחעונות מעקבת
מיני אחר אז שעבי מהרי אחת היין ומיקבה הריאה
עקב ומפולש ומאוחז הסיחעונות ומריפה אחי לא שעבי
מהרי שתים מיהו וכשיה " ר"ג דאמר רוקן שהחיים
אינם פרוחים אבל אם הם פחוחים טריפה " עכ"ל " ר"ג
שאעתי בשם המחבר אם יש בועה גדולה בריאה במקום
הסיחעונות שעריך ובמקום הסיחעונות עכ"ל " אבל
ומעה בשיפולי ריאה במקום הדק שאין שם סיחעונות
אעפ שנכרת ועבר ועבר כשיה אם חוט בשר מקיב"
" ר"ג " ואיזהו במקום קרוי הדק שתי אינבעות אין השעת
ושם כלים הסיחעונות אחרי רוקן בבהיר גדולה ומחזיק
כל אחר ואחר ואי קטנו עכ"ל " ר"ג רבות הדש ויה
רשן הדי מהו נקב ומפולש וטריפה אפי כלו סיחעונות
וכן חיש בטעם עכ"ל " ועוד כתב הדש ומעלה מקום
הסיחעונות חיישינן לריחוי הסיחעונות ואין מאכילין
אבריקה עכ"ל " הני תרתי בועי דריאה דסרכי
אחרי כזה ○ ○ אין לבו בריקותא ומשלי ורי וטריפה ושל
מחזיר מחזר שהיה נקב מיוחדת מהן הן נפרכות יקר " ר"ג
וכן סיכון הידעות מתוך הבועה מעלה שאינה דבוקה

ולקום אחר עריפה " גמ' סירכא היוצאת ותלך
הבועה עריפה וכל שכן תרי בועי דסריכי להדדי
ואחת פשיטא ליה כגון שאינן סירכא היוצאת ותלך
הבועה כשיהא קצת בועה העומדת בין אזנו לאונא
וסירכא יוצאת ואחיה וסרוכה לאונא שכנגדה כשיר
כי תרי בועות העומדות בין אזנו לאונו וסרוכות
להדדי הוה אמינא דינא עריפה קא משמע לן דעריפה
וכל שכן חדין ולתלך דעריפה " טעם אחר שמעתי
סירכא תלויה היוצאת ותלך הבועה עריפה אבל ג
תרי בועי דסריכי להדדי על ידי חוט הוה אמינא כגון
שהחוט דבוק בריאה ואינה עריפה קמ"ל " ועוד שמע
טעם אחר סירכא היוצאת ותלך הבועה יש לה בריא
אם יש סירכא ועריפה אז קרום וכסה על הבועה ג
ומשיחה אבל תרי בועי דסריכי להדדי אין לה שום בריא
ועריפה " עכ"ל " אבל סירכא היוצאת ומכשר
הריאה ואינה דבוקה ולקום אחר יש אומ' אם היא ג
בסוף הריאה זה עקרא דלהלן הריאה ומכשרה " ג"
ולפי הדרך ריאה המחוברות מכשיליה כזה ה כשיר
עכ"ל " אבל מאחיצע הריאה ומעיפין : וחסרי ג
אנשטריך ומכשירין אפי' מאחיצע הריאה " ג' טעם
הדבר לפעמים יש סרין קרום חזק הנקרא מין הריאה
והיינו סירכא תלויה ושמעתי להכשיר אפי' על גבי
טיעני " עכ"ל " ואת לא תעבר עמכרא להכשיר
בלא שאלת חכם והא מילי שאינה סרוכה ולקום

ולקום אחר אבל אם היא סרוכה ולקום אחר עריפה
בכל מקום סירכא היוצאת ותלך הטעני כשירה
כשאינה דבוקה ולקום אחר כמו ומכשר הריאה " ג
" בועה כשיעלי ריאה בין בסוף אזנו בין בסוף אונא
בין בבל הדופן והדדי של אומות ואונות אז עיעות
ואחרון בין מלמעלה בין מלמטה אם חוט כשר ודקיק
כשיהא ואם לא עריפה " ג' אז הבועה כשיעלי ג
ריאה עריפה ואינו חדין לה אחרון ואחרון מקיף ל
וסופו ליעקב ואינו יכול בקל להתמו כי מה שהתך אות
עינו מאחיצע אינבע אהו יכול בקל להתמו ואיה שהיה
חזק בסוף ואינבע אי שאין לו בשר אי סביב הדופן
אבל אעלה בהדדי אחרון שאכשיריו אפי' שיש לו
אחרון קיטע אעלה שאין חוט בשר ודקיק " עכ"ל " ג
ג' מהרש"ל קיבלתי שדעתי הריאה כמקום שרבקה
בשרה קרוב כמו כן שיעלי אם עומדת שם בועה ג
בסוף עריפה " ויש אומ' פיינן דוקא באונות שהן דקין
ומעלה ונקרע אחרון עד נגד הדופן האומות ואז אם
אין חוט כשר ודקיק עריפה אבל מאומות שהם עבים
אין " הרשב"ץ ז"ל ושאר שאלת חכם " עכ"ל " מעמא
בשיעלי ריאה ויש בה דם אם אכן אינה אוגתא ב
ואבר בטעם ואינו לחכם " ואי אינה בריאה יעוכר יעוכר
על בועות שיש בהן חזקות : כגון כגון עשי כגרים :
והן דקיות יותר ואינה : עני טעי שהם קשים
כסלעים כל אילו כשירין ואילו דגלים ואינו בבהמות

שלנו בריקה ואינו רוחץ ואחזה הריקה אלו ואחזה
הרועים ואלו היינו ואלו אמר הריקה אמר שם הרי
עמה ואינו ואשתה ואחרתה הריקה אלו שאינו עולה
בנפיקה אבל אילו עולין בנפיקה: ג׳ ויחמר מריבה
ויחריב שלו במינה אינה ואחריב " עקב " קבלה
לידע מה יש חילוק בין טרי לבועל יועל שהבועל
רוחה לטרי מי טרי אינו נפרד כלל ומבשר הריקה
אבל בועל שיש לה מים לבד ונפרדה ומבשר הריקה
ונפקין מינה לבועל בשיפולי ריקה ואין חוט בשר
חיקון ואינה נפרדת ומבשר הריקה ודלי טרי הוא ומשר
עקב " כשהבודק מו לבחוק אות הריקה יקחתך אינר
הכבר ויזהר שיחתך בנחת ואינה ירו בנחת אינר הילעת
שאם יחתוך אינר חלל הקנה אחלי יחתוך שום סירכו אם
ישנה שם: ומשיכעם ירו לפנים יבחוק אם גג הריקה
הסחוק לחיר הכבר נפרד שתי אינבעות מן השורן ה
שבין שתי העוקות אם נפרד כשירה ואם לאו טריפה
והיינו בבהמה ונפה ואחרכך כל אחר ואחר לפי קטנו ואחר
כך יחיל ירו בנחת בין העוקות לילעת ובין המוזנות אם
יחיתו שם שום סירכו במוזנות אז מחוזות משני עריפין
אז אם נסרכו בילעות אז כחיר הכבר אז בשורן הלב ז
בגב הלב אז כנה הלב אז הרת שקורין גרלשי"ן בין
כשיבעיה בין בגבייהן אפי מחוט השערה טריפה ואין
לה כריקה לא בנפיחה ולא בדבר אחר אבל סירכו
שהולכין ומיאחזין בחשוחש היר כלידות כי אחזו ב

אותן נקרעין רבין מ סירכו לשון סרוך נעל שקושרין
ומיתירין בו שלא יעתק " ג׳ כתוב בחלבי בשם הרב
רטרפשין רבברא והיינו הרר הכבר אם ניקב נקב
הפולש טריפה: אבל שאעתה קבלה על זה שיעריך הנקב
בריקה אם הרש אד תלינו בדי אדם שאוחזין את הכרס
אז בדרך רטבחון וכשירה: אז אם יש נקב ישן וטריפה
וזה קבלה שלו אם יחינו סביב הנקב חוטין לבנים מאו חלב
אד נקב ישן וטריפה וכן נקב שעאינו בריאה והין סביבן
חוטין אחוזים אד נקב ישן וטריפה ואם לאו אד הנקב
הרשים וכשירה " עקב " ג׳ קבלה קנה הלב הבוק
בעלעת אז טרפשין רבברא הבוקה בסירסו בעלעת
כשירה " עקב " לפעמים ויתוך רוב שוחט הלב ושוחט
הבהמה נסרך השוחט לאוזנות ולאחוזות ולעינוי תנן רוחר
והתיר הזר יעקב גאון לאחוד בקנה ולעקר את הריאה
ג׳ פעמים אז ר יתה אם תנתק הסירסו אחליה אד הין
כשירה וחוקין בנפיחה: והסכימו עצ כל בני הישיבה
ומחזן לעשות כן לכל בני ישר והלכה לאמשה: וכן ראה לר
אבה לבחוק בשוחן שבין שתי העוקות על ידי נעצוע
אבל לפרק כיר ולנפח לא התיר כלל ואין לעשות על ידי
עצר אז חוז כלל והעלה כן מהרכל טריפה לישר " אבל
אם נסרכו המוזנות בילעות אז בבשר שבין הילעות
זה אינו נחרך ואפי אין הילעות עומדין כך פרשי ורבינו
גרשום ואחר הגאה " כיר הבין סבין מחוזר יפה
ואחתך הסירסו עם הבשר שבן מאחזה הסירסו ונפח

הריזה וישים על מקום הסירסן עם הבשר רוק אין קש
אן נויה. אי מבעבעין טריפה ואי לאן כשירה. אבל אם
יש שם ינאדים רהיינו בועות סביב הסירסן בריזה
זה אין אנו גוזרין וטריפה. ואין אנו גוזרין שלא ער
יגלע חוטי ראסון ואילך שוכבות הזוגות. וכן שני ב
יגלעות הסרוכות לינויר דעבירי לאיגעוקי כשהבהו
פשטות יגוזרה מאד שם אין אנו גוזרין וטריפה. ג
" ואותר לגרור עד סוף כל הזוגות אין שום תנה
הסירסן ליגר הזוגות. ונגע הזוגות אין לגרור כול. ד
ואיזהו נגע הזוגות. הריזה נדונה בחדבע פנים קצון
כשהבהו הולכת על קליה בחייה. אד יהין העקעת נגע
הזוגות. וכשהיא שוכבת על הקרקע. אד יהין ראשי
הזוגות הנגע. וכשהיא תלויה בקליה. אד יהין הזוגות
הנגע. וכשהעבה נותן הריזה. אד יהין ראשי הזוגות
העליונות הנגע. ונתקו ויהי לעינין גרירה. ולעינין ה
בועות העומדות על הנגע הלו שיעיבן חוט כשר
ויקיף. ושועלה קלה בועה העומדת על הערוגה
אן על הקאה אן בעינו ונתנו רוחה אף חוט בשר
ויקיף טריפה. " עכ"ל. ו" ודה שאנו גוזרין הייכו
רוקן מביר הזה מקום רביתיהו. רהיינו יגלע
שלישית רביעית חמישית. וכשר שבין שנת שלישית
רבע משלישית. והכשר שבין חמישית לשישית. רבע
כחמישית. ואדלינן בתר רוסן לקולין ולחומרין. פירו
אם רוב הסירסן עומדת על בין שנת שלישית. אז

אז על בין חמישית לשישית אד אנו מחמירין וטריפה.
אבל אם הסירסן עומדת. ויעלה על הכשר שבין שנת
לשלישית. אז בין חמישית לשישית אד אנו מקילין ב
וכשירה. עכ"ל. הריב " ומריך להיח לפרשי יגלע
רסון. ויגלע ריסון. אלפי הן שתים ריסון. ושתים ריסון.
וכן אם נסרכו הזוגות כשוקן הלב. אן בחיר הכבד. אן
על גב החוט. אן לפנים מן החוט. אם טרשי הגלעת
ותתבחות שם עם הזה טריפה " ג. ואי טע לפנים
גלות הבהו. על הקרקע. ואתי לגתק אלעב שהוא מייר
הזה " עכ"ל " ג. וכן אם נסרכו הזוגות לחיר
הכבד אפי בחוט השערה טריפה. כי אין לה שום סתום
כי כשהבהו בורחת ומעבי חיה רעה אד יהיה הריזה
נמלה. ומתעבה הסירסן ומופה לחות. וכן אם נסרכו
הזוגות לשוקן הלב אפי בחוט השערה טריפה. ומעבי
שחלב טהור סותם. הכן כמן שעשוי כבובע והלב
ומתגלגל בטרפשין דלבן אינו סותם. עכ"ל " ומחזו
שאין אנו מקילין עתה לגזור קיצתי אלא מתני כל
דין גריה " " אין רבנו תרתי זוגי הריזה דסריכ
לגרמי טריפה. ואין להם בריקה להכשיר. והני מילי שלא
כסרן כמן לחצים הזיגוגות שנרבקו ומעל אן ומחמת
לאוגעיה. ואד כשאו מתפשטות לכאן. ואן לכאן הקרום
ומתפרק. אעפ שלא נתפרקו עדיין הוקיל וסומן ליסתר
כסתר דמי " ג. והסירסן בזה ומחמת נקב שהריזה
שוכבת כל מיני ומשקים ונעלה המשקה עב בתוכה

ויושן ויעט ויעט דרך הנקב ותעשה סירסן זו קרוב
ונעף שסותם את הנקב שיהיה החוז ריעוז קיים לך קרוב
שעלה מחוז מהם ריעוז קרוב עכ"ל " ובל יום נפרכו
האזנות בסירסן דיהו גדולן וכשיהה מי זו מגיעה עליו ז
והדרש בריח מי מחוז שישוכבות זו זיעל זו הקרוב הולך
ומתקרב " ג' ומה תלן שהיו כסרסן כשיהה הלוז ירן ז
סירסן בלון נקב וקרוב שעלה ומחוז מהם בריחה מיכן
קרוב ר"ל רסירסן עמי מה בלו נקב כי הריחה שוחבת
כוויים ומשקם ומתנפחת ועלה הקרוב מן הריחה עניה
ומה סירסן לכן בכסרסן ומתקיים הקרוב וכשיר " עכ"ל
ג' מה בכך יום ניכבה הריחה " יל דהלב בעי קרירות
שהריחה שוחבת וכשתעכב הריחה הלב נשרף ומחבב
חוק " עכ"ל " ג' ושל הריב יום נפרכה האזנו ועניה
על ידי חוט כנגן ומרשה לפותה כשיהה וכן מחוזק " עכ"ל
ג' כתב הריב יום נרבקות האזנות זו נפרכות על ידי
קרוב כסירסן ובשה לגדי ובלו חלון הייכן רביתיהו ז
ומגיעה זו על זו ומתחזקים הקרובים מידי יום ויום ומטיר
ושל רמתו העליונים היו והדרש בריח: ומם נפרכו ז
בשה סרין חלון זו יום נפרכו ומשמיעיה ועלה לגר
עיקרן כשיהה: ובל ומחיבו ומטה כלפי חוצה שיעליה מנו
נהנגן והטרף: ויש שאין ומטרים אלון ברשיהן לעניי:
וכן כתב הרב שמעתי שמכשיהן כל חלונות: וכתב המחבר
הייכן חוקן בריחן זו כיוון כן הבי בהוחת ישר: ומה
הסיבן תדיר ומחבה: ומפי בריחן יש שאין מכשיהן

KÖNYV-TÁRA

אלון מילון מתבע רן המחברן של משל האזנות והאזנות ויש
אזן ג' מיבמות: ושל הלוק ר' הייכן חוקן בשור הקרון ומחוז
כך כל אחוז ומחוז לב קטנו: עכ" בעיהשטע נהנו לאסור
בין אזנו לחוטן לפי שהם ברחוב הגון ואין סותמות אלהדרי "
עכ"ל " ובכל מדרך אשכנז אנו מכשיהן יום נפרכו ב
האזנות כסרסן אבל מלמעלה ומשן ופוסן פרוחות אבל אנו
נפרכו ברשיהן חלון בחוטע טריפה: זו יום נפרכו ומעלה
מחוייב חלון מלמעלה טריפה: זו יום נפרכו כאלפסון כדה
כל זה אנו נוהגין להתיר בדרך אשכנז ובמרפת ומטרפין כל
חלון: ובל יום נפרכו בסרסן ונגב אחוז לגב אחוז זו מקרוב ז
לקרוב זו מחקרם הלוט על גב אחר אנו ומטרפין: אחוז הסוב
לאחוז בכסרסן בזה ריסו עלגתן ומבריסתן כמה גדול
מכשיהן ובמה גדולים ומטרפין " ג' ושל הלוק כתב הרב
שמעתי שהרב ר' חיים קן טרף אחוז באחוז בסירסן ומקום
מעריך ושל חתני קול המילון: ומיהן כתב הרב דאין ז
חילוק כלל בין אחוז לאחוז ובין אחוז לאחוז לפרשי: ומכן ב
להחמיר בשל גדים יום לא לעניך סעדת לבת ריש ותן " "
עכ"ל " ובכל מדרך אשכנז אנו מכשיהן פרשי ומרבנן
הדקן ר' יעקב בר יקר הלוי: ומפי אחוז מחוק וסיסו בחוטע
ומשיהן פרוחות: זו חלון בכל מיב טאנו מכשיהן אחוז אחוז
בחלון יום מחשיהן פרוחות: כך אנו מכשיהן אחוז באחוז
ומפי נפרכה ראשונה עם שניה ושניה עם שלישית כשר
ומשן הסוכה על גב חבירתה בזה אנו מחמירין " ג'
ומשן כתב ומשן הלוש שנוקב באשכנז ובל טיהכן הנזקת
הדע כתב ומשן הלוש

כשהטבח מכניס ידו בנחת לברוך הריאה כדרכה דלא סיב
היו אלו ריר בעלמא שנפשט מלחת הריאה וכשיר מי סיב
אם יפרוך אותה ודם כל היום כולו בלא מינבעתנו היו הולכת
ומתחדקת: והם מהגנו מדכתב הילו חשו הרשש ומטעם
זה מהגנו להתיר סירכא תלויה רחוק זה אלא הפשטת ליחה
הבאה ודיע. ולא הבאה מחו/ נקב כריון סירכא ומחוה "סיב
מולכסון מהרוחק כשרה: אבל מהרש ומטריף: ומהרלו חוו/
אם מתלשה הסירכא בשעת נפיחה מולכסון. פי שאתחה
בחוזק רסוקה ליפסק. טריפה: אבל אם היו רבה בשעת
נפיחה כשרה. מ מאונות סתעות מהרי: והן המחוברין
סירכין כסדרן כשרה. היינו אם הוא בשר מדקיק. ומקום לאו
טריפה אפי כסדרן. כך שמעתי. וכן נראה הילכתא. עכ"ל "
לקן/ רבון חולשה אחרת ריאה תלוקה ביאינן. ואר"ת
בשאלה. פי כשהבהו/ שוכבת על הקרקע ואפי כלפי
גברא. אם כשמוציאין הריאה ומחזיר בתוכה. אז יאין הריאה
היו שאלה של הטבח. ופיאנך אם השאלה ומשנה
ביאנך ומשאלה. אבל כשהבהמה תלויה בראשה המחזיר
ואפי כלפי גברא. אם שעבר הטבח נגד העינות. אז יאין ז
הריאה נגד אין הטבח "אי חסיר. אי יתר. אי חלוק. טריפה
ומעמ שאינה יכולה להחיות: ומשו/ יתר אפי ברא רחוב
רכל יתר כבטול מאי בזה לית הילכתא כוותיה ורבון. אלא
אי קיין/ ברא רחוב כשרה: אפי ר"ה יותר מן שלא יהו
חלין: אבל אם היתה קטנה כעלה של הרס אפי אחר
נפיחה שעוברת בנו ובינו שבולות. יתר הלבן אין יתר
השדרה שלא ברא רחוב. בזה הילכתא כוותי דרבון בתחת

בתחת וטריפה "ג' חדא מתרתי חוב. אם חדא מתלת
אחי הנוטה ליתר פנים אם ליתר חוץ לאחרי ואינה עומדת
בשוה עם חברותיה. אבל שורשה עמדת כשאר שורשי
הריאות ברא רחוב. אם אם יאינו ר' ויאינו. וכן משמע
ומחת. והן בולעת ליתר חוץ אם ליתר פנים בזה העשין כשיר
דתלוהו לא קא טריף. אלא יתרת. מגבה ומשש. אבל העומדת
ומשרשת כשאר אונות בטבור הקנה בלעת חוץ אם פנים
לא ויעשרפן. מהרש. אבל מאן ומטריפן "אם היו נוטל
ואבל ומגבה אם מקומן טריפה שאינה כשאר עינותיו
ולא המלך. ר' רבה הטעם לא מיטריך אלא היכא דלא ז
שיעתה ומקומה. ואין אנו נוהגין כן. אלא כל מקום שהיא
בולעת טריפה אפי מקומן. והא דאמ/ כל מקום. כשיר. היינו
עינותיו ונתנו נפנו. וכל עיקר "ודלא כיש שמכשירין ב
העינותיו אפי בינר שאמל ואמ/ כל מקומן כשיר בין
בשאינו זה עמי ליתה כרוחה בלא. ועל עכ"ל "ג' כתב
הריב רשם יש סרק עכי כן ולאלה בין מלאה ומומה
אמנם בשיר. אם בניהם אחנו קטנה כנרפא דאסרן
אפי בנפיחה כשרה. ואם רקיין/ לן ולא ברקיין לה
בנפיחה בין לקולא בין לחומרא. ואם דהבהו/ כחיה
ראשה נפיחה היו לאמרי. עכ"ל "ג' ואם היומין ב
נחלקה ושנק אינה מעינותיו דורחן אל תעלה על
דעתך שיתחשב ביתרת ברא רחוב. מ כל המונות
העומדות ואינה מעינותיו דורחן שלא ברא רחוב
הן. אינן אלא מסרון. ובודקין בנפיחה אם יתקרבו

שתי החתיכות זה אינו אלא חיסרון כשירה ומשום
רבוי רוב גיותה והדרן סריס ואם אפי בשעת נתיחה
יתרחקו זה מזה אין חסרון הכשרה הוא וטריפה עכ"ל ג"
שהוסלה מרין שהי טריפה אז שכשלה שאין עשוי יכול
ליכנס בה טריפה עכ"ל ויש רב חלוק קצת ש"ל ג"ביאין
בדרכן וז' ושאינו שעתה שאינו ראוי הוא חלוק ז
וטריפה ושן הראוק ג' ומשאחר כמו חלוק עצורת הזונות ורת
של יאין אינן דומות של שאינו ואם נחלפו אפי אחת טריפה
רלקותא היא וסופה ליטרב בהרחם פי מה יעיד כולהו חסר
יתר חלוק עכ"ל ג' ועוד אחינו חלוק כשאחר הזונות
שדרכן ונעות ליגר הלב והגב ליגר הינעות ונהפך עכ"ל ז
ועוד יש חלוק קצת שהזונה עליונה של יאין שדרכה להתפגל
ואם מיינו ביגר שאינו טריפה ג' שאעפי מר מהרב ז"ל
הייגו שהפגול הפנימי מרוב יותר מן הביאיגו והעוקה הולכת
על הפנימי אז יתרת ונגבה וטריפה אבל אם העוקה הולכת
על הביאיגו והפגול הביאיגו הוא מרוב יותר והפנימי כשיר
הוא דומה להתפגל בזונה מקום שמונחת מעל הקרבנות
שהוא קשה ומחר כן נראה בה מיגן פגול הבלה והיינו עלי
עד חייביה ואם אם העוקה הולכת על הפנימי דטריפה הייגו
שהפגול הביאיגו פנה לחוץ אבל אם הוא פנה לפנים כגון
חיבור הזונות כשירה עכ"ל הבלה ועוד יש חלוק אם
מרובה מיגן שהזונה הוא מיגעת גדולה מן הזונה הסמוכה
ואומרת זה הוא חלוק וטריפה כי דרך הזונעת לעולם היות
קטנה ואחת הנתחא יתר טריפה כל שכן חסיר אל יתר
בבטול דרוי אבל חסר מרחיב כך כיון שאינו ז

שהוא פתוח ואם שגבהו כן כשירה קחל ואחת הנתחא חסיר
טריפה כל שכן חלוק אל הוה אחינו מיגן שיש שם חשבון
הוא חוש הזונות בכל המקום שהם הוה כשירה אל ואחת
ואם לי חסיר ויתר הוא אל ויש שם חלוק הייגו חסיר ויתר
אל שאינו חלוק רבשני ומקומות לקחתו קול ריאה
שחיסרה מרין כלי טריפה מרין כלי כשירה והיינו
ונשערין בכך מכנים ראש מגדל תוך אחתו החיסרון ואחר
נגד עגול מגדל הייגו עד בית הסוחפנות לכך טריפה
ומשי דטריפה מרין כ' ומרין ר' כשירה לפי שה עקיגין חזק
זה מזה ולא הדרן מרין לפי שאינם ימלים לדבק יחד אבל
מרין ר' הדרן מרין ונוחין לדבק יחד ויתרולו הקסרון
ולפיכך כשירה ג' ויכון מכשיר אם הקרומי
הקרומים קיימים ועלה ונשאר בנתיחה ולפי חזון זה קרוי
חיסרון אפי כשהיו מרין כלי ובן נכון להקל בשל ישר
עכ"ל ואם יש אחינו אז פיגול כעלה של הרס אפי בתר
נתיחה על גב הראה טריפה לבר מן האחינו העליונה של יאין
שדומה להתפגל אבל תחות העלה של הרס כשירה ג' פירו
אם הפיגול עומד לעלה וחזייה כגון הראש הוא שרקיק
הקנה כשירה אבל אם הפיגול עומד לאחר וחזייה נגד אחר
טריפה הבלה כל פעם יש סרק באחינו העליונה נגד חיצו ז
הקנה ומל הפיגולים העומדים ולעלה זה הסרק זה נקרא
לעלה וחזייה וכשירה אבל אם עומדים הפיגולים ולאחר
לזה הסרק טריפה כי לעלה דומה להתפגל וחזר שאוכבת
מוייר הזה וחזר רחוק מתפגלת אבל לאחר אין לה שום
רחוק לכך נהגנו הטרי עכ"ל ויש מטריפין אפילו

בני אדם קורין לחסרון קרט

פחות ומעלה של הרס ולאן רוחק נקט: ובלבר שיהיו הפיעל
רוחה לאחוז בחרשה ובחשך אבל אם אינו לאחוז מחלה
ובחשך כשירה: וכל יתרת ופיגולו בין ומקרוב בין מגבה
קיים/ לן דטריפה לבר מחזות עליזה של יחיד שרמה התפעל
ומחמת שלשובת כוייר החזה ומחזר/ דחיק ומתפעלת: ואם
יש פיעול על גב הריאה ונוחן תחתיה ופשט ומחזיק הריאה
נופלת לתוך הגוחן ושוה לשאר הריאה ואינה בולעת לעלה
כלל כשירה " גי אם תמיעה מחוטה עליזה של יחיד שרמה
התפעל ויש גוחן בעינה של ריאה נגד הקנה ואם תמיעה
בחוטה גוחן פיעול ושוה לעמדי טריפה כי הקנה קשה ומעמד
ס. לפיק הפיעל " ועד תמיעה בולעה ומחיעה " ועל
ועד דתמיעה מליא גוחן אפי מקרוב טריפה כגון אחה גוחן
שישה בשחמל בחוטין ומחר/ הלב שלשוב שמה והפיגולת
רוחקת הלב ומחר/ כן נעשית הגוחן בשחמל ואם תמיעה
אחה גוחן מליא טריפה " עכל " פיגולתה רוחקת
רוחה לעלה של חדר בל מקום שהיא סרוחה טריפה הכל
לגבי ריאה שלן בסדרן ניהן: ומיתיעה לכל אשר יעה ירשל:
ואפי אם היא סרוחה לגיסה דרך גרגרה עקיבן להטריף "
ויש מנשיריך ונתנן סיוון לרבר להיות כל אדם שוה בביתו "
ואם חסר אחת מן הגוחנות אפי בשיריך אין הפיגולתה ב
דיגורעת עמהם להשלים המחיצן כי לא קיים/ בדרך הגוחב "
ודרך הפיגולתה שהיא קנגב לעמוד כיר יחיד לאחה
ראשונה שלשית אחת הגוחן ואם נהפסה קנון הריאה ב
שרכן להיות לחר הגוחן אם נהפך לחר הלב טריפה: אן
אם שיעתה מקומה פרחתה אן שהיא עומדת בחר שמאל

שמאל טריפה: רשי פי אם לא מיעה כולל פיגולתה כשירה
וסיו/ כמבלר רשעים רינה " ואחי טעו/ שלו רשי ודאחרי
התם מלהנ עידי בריתה הכי אית להו מכולל שיש בהוחות
שאין להם פיגולתה רוחרת: ואם מיחוה שתי פיגולתה
טריפה הנה דבר שאינו מיעי וכל דבר שאינו מיעי טריפה
בכל מדרך אשמעד שאפי אחת לן היו מתיין אלא ושלוק
רמל הנ עידי בריתה הכי אית להו " ורבי אשרים פי לתוך
בשתים כשירה: ואחי טעו/ הנה דאון/ כלהנ עידי בריתה הכי
אית להו הייכן פיגולתה שניה: ובל אחת כל הבהוחות יש ב
להם לפיכך היכן שאין פיגולתה רוחרת טריפה דהוי דבר
שאינו מיעי וכל דבר שאינו מיעי טריפה בכל מדרך אשמעד "
ולכן יש להחמיר בין בלחתים בין בלא מיעה וטריפה בכל
ענין " גי כתב הריב שיפולי פיגולתה רוחרת ואין חילוק
בין חוזה לשיפוליה אם מיעתה שם בועה טריפה ואם ב
חוט בשר ומקרב אחר נפיחה כחגירת מעפרת כשירה: ויש
אוו/ דפיגולתה רוחרת יש לה סיוזפונות אינל אחרין פוקן
הוק ואם מתחת שם בועה ומטריפן אפי אם חוט בשר
ומקרב דנסרת ועבר ועבר היין " עכל " ואם
הפיגולתה גדולה יותר ומזי מהו שרגילה להיות הפיעל מן
האחנה הסמוכה לאוחן טריפה: אן שהיין מחוחה ומעלה
של הרס בתר נפיחה הרי היין סדלן אינה וטריפה אבל אם
היין גדולה ומעלה של הרס אפי אחר נפיחה כשיר: הק שיש ג
לה תכונת פיגולתה רוחרת שמעה ראשה ליבר הריאה "
ואם נתעלה פיגולתה ולמעלה ויש לה שורש אחד כעבה ב
מינבע כשירה " גי והמלוק בהריב כתב מינבע מגדל

וישחט כתב רש"י הגזול ברוחב ויגבע מהתחלת השורש
ועד הכיעל בפה/ רקה וב ויגבעת בבהן/ נסה וחזרכך כל ד
אחר לפי קטנו וגדלו/ ופחות וישיער זה תרי עינוניות נעדן
וטריפה: ל' רשומעתא חפ' מלישל להם שורש אחד ויש להם שני
חרטים אחד עשוי כדרכו ואחר הפוך שאם תחלף השוחט כדרכו
הוא גדול יותר בשירה ואם הוא קטן טריפה "עגל" ד
ויעשה שהבישן לפני הקטן ראשה שהיה לה בגר שיגדל רק
אזנו אחת ואזניו סאזנו שהיה כמין סדק ואיתה גדולה ואין
האזנות ויר אחד הוא ארוך ויש השני והכשרתה " אין/
רפרס בר פפון הוי ראשה דדוייו לקפתן פי שרוחה לבקעת
של עין שקטה בהשרושה מעין חעב שלו יעקב טריפה אם
לה מעין אם לבה כבקעת של עין זהו ארוה פסול אם חלוקה
בבקעת של עין: שלו שאין לה חיתוך אזנות אלא הפרש ביר סר
בשירה: ועראה דעדיך הבדק להשים לב על הסדק שיהיה עד
חילוק האזנות מי הרבה סדקים יש לראשה אחד לכאן ואחד לכאן
ואין על דרך חילוק האזנות אבל האזנו הסמוכה לחוטם אם היו
רבוקה לחוטם אינה יעבה סדק רק אם היו עבה ורחבה כלפי
אזנו האחרונה ועד שהאזנים בגר שאחל נחוכה ואם בראש
שאינה חסרה אזנו נרפה וכשירה " אין/ רבנן הוי אמרי
בראשה פי מקום ויטוטם יש בראשה ואינו עולה בעביחה
טריפה: הבישנן שאין יבשה כאחת ומקום ואבישן קטן ד
ונוקב אחתה בעחת שלא יעקב רק הקרומים ולא תוך הבשר "
ל' אין העין היאך תראינו שתעקב הקרום בראשה שלא תגע
בבשר הראשה כמו שהקרום דבוק בראשה ותדע כי תראינו ד
חוט עשוי מעמוק וכמו שנראינו החוט אז מנוקב הקרום

ואיה אשר בעינה קלות
הנראשים בראשה פלירה
והלאו אין הרוח נכנס
בהם ואלו אשר ויאוטום
בראשה ויל חטאים
חילקו בדבר כשת אין
לפם ראשה ראשה ועל
ידי מעלה. עקלה אבל
אטום בראשה רוחה
לעולם בראשה וכאן
שם לל ראשה פיולה.
ואין הרוח נכנס בה
אלא כאלו הרוח
ולק הטרפות חטאים
וסיגן חלונה והלרב

ויש לחוש ועדיין לא נקב הבשר כי האטום ונגע ולכך בעי
לחבדק על ידי נעיחה עכ"ל "ולי אינה בר מוגלא אז רק
עתה כשירה כי ראוה/ המגלא לא יכול לימס הרוח בראשה ואם
ולי לית בה אז ראוה על אחת מקום שנקב רוק אז קש אז
נעיה ונעה הראשה ידי ובית בינן כשירה ואי לאו טריפה "
ל' אם נשבר הקרום ואחר/ נעיחה בראשה הרוח וטריפה אבל
בבעלשה "עגל" שהבישה ויש בראשה מקום ואפי' אבל
לא אז נתרך בבעיפתן ואם הדילוק בין אטום ובין ראיה
לשבשה שלוחנה אחרינן שיגרמה שתהיה נעקרת בראשה
בעיפתן "ונשבר ליתן נקבה ורק אחרין ביאחת הקשים
ואיק קרין בראשה אחרה ונעגל הראשה קינת אחל יעלה
בנעיחה "ואעשה שהבישן ואם לא לעולם הראה אחה שלא
עלתה בנעיחה וכבר הייתה אחתה ולקח בעל הראשה שעמת
ונעחה ולא עלתה החתיכה בנעיחה בשבל ועע אחום שבה
ואשרש בה שלא תרכבה עלתה בנעיחה הכשרתה " ל"ר
הראשה בראקום הבשלשלן ידע רעבחן כמן בראיר הבשר
שאחר אחרי הר קרעת בעפרעים אם מכל הקום שלא
יכולים לחלות בקרבת הטבח אז תלות בסכין לחתוך לפתח
הבר הכבר כשירה/ רבינו/ לי שחעה בזדקת הייתי עוחת
עד שעדיל לי בחה טריפה; אם אין אנן יכולים לחלות
בשום דבר אז בעי הקפה: פי/ מקבבן נקב אחר בידן אבל
ראין זה לזה אז גם הראשון נעשה לאחר שחיטה הכשרה
ואי לאו טריפה: ועכשיו אין אנו בקיאין בהקפה: ראשה
שנרבחה כולה ולעלות שאין הטבח יכול להכניס יד בין הראשה
לאבן אין חוששין לה הואיל ואין עראה בה אחו הכשרה

ובלבד על ידי נפיחה וסיון חוץ לדבק טוב הוא " ואין נקבע
עתה להכשיר שוקן ולא נרבקה כולה " הזוגות העליונות
הסרוכות לגרגרת יש בשוקן הגרגרת ודרכן ליפרד מן ב
הגרגרת יום נסרכן לגרגרת טריפה לפי שהגרגרת קשה
ומיגו סותם וקנון שיכול להכניס חוט בעד בין הזוגות ולקבל
ג' ולא חוקן ומיגבע אלא יפה סולת וחבט עקב " שיהן
סרוכות וטליפה ; אבל נרבק וחבט ועיקרן כשירה " ד' מת
הרב יום נרבק וחבט ועיקרן טריפה שיעור הזוגות ועוד
קיבת מן הגרגרת שרוכה לזוגות חוצה והיינו מחוץ
לגבע ואחר כך כל חבר אחד לפי קוטנו עקב " ויום
נסרכן הערוגות לסיומן שבשדרה יום הבוק העיקר
הלב לפי ומיקום שהלב הלא בם יחשבנו וכן עד ראשה
לרב ולשום הב כשירה ולרבו טריפה " ג' ויום נסרכן
הערוגות לסיומן שבשדרה טריפה לפי שעורים בהמה
בוחנת ומבט חייה רעה ואחר שיפיה הריאה נעלה ומחוץ
זה אחר ליתר הסרכן מן השדרה וטריפה " עקב " ב
תולעים שנמצאו בריאה כשירה ולאחר שחיטה פרש " ג'
כי בעוד שהדם חם בחייה יוצא התולעת ויצא מן הריאה
אולם לאחר שחיטה שנתקרר הדם אז רגילה לעלות ליכלך
כשיר ומדלגין בהם לקולא וכן בכל המקום שאין מוכרח
היסור הם תלינן בדבר " עקב " ראה שנשפה
בקיתון דם ורשאה לסופה כשירה רק שהסרעות
ריאין ומבדיל העלה של לחור ושותלין הריאה לחוסה
הם יראו עיתם בדתם לבנים בתוכה טריפה כי הסרעות
מלוחן ומם לאו כשירה שהסרון מבפנים אינו חיסרון ;

ריאה שנשוקה כי שנתרוקנה וקרום שלה קיים כשירה ;
ריש אות חוקן קנון שאין הסרון מחדיר בעצמות הריאה
ביעה ומחיעה אבל מהר חזקה עסק אבל לפי מחדיר בעצמ
כשירה אבל יותר ורבעית שאין מחזה טריפה משום
שאז הרוח הוזקן הסרעות " ריאה ראיתבקע מן
בריקה עבנן והכשיר קרביים ושלום חוקן ולא ב
שכיח מהן טריפות אבל לא בבהמה גסה ; ויום הריאה
כענין ומעמדין חוטה יום עלה בנעיבה אין ערוך מה
לא סירכות ולא בעב ולא חוטין מן הקנין כשר " ג'
ולא אוריגן סירכן הריתה שם חוטן הנשרן לה ריאה
שעקבה הסלע ראשמשלא ירא רעבחין ומן חוב שנעל
בני מעיים רכשירה " ויום יש יום מן יוריים הבחרן ב
הריאה בפשרין יד היא חוזרת לדרמותן ועלה בעפיחה ;
ויום הריאה בענינן סכנב היא וטריפה " ד' עקב " ב
ונכון הרגיל הריאה בכל פעם ונפחה חוטה שנעב שבר
ברוך לפנים ולא ריעה לום סירכן הלום ראכן ומיחה
ומשו הריאה ומשום יבישות ומשום חטום חוטן וקוטן
שאין נחנן הרגיל הריאה ומחה ונפחה טעם שלהם
כיון שלא חצנן שום רעותן לא בסירכות ולא בבועות
ומה שיש הזוש ומשות ויבישות וחטום מהן סמכינ

אחר מן שאר
יום טריפות"

בנלף " ומעי

אלא תהון שבאת מוט האיש חיל הלב יודע ומכון בדיכה שלטרה והרגיל לן כחי
ושליחות מן הכחי הדור ובהיות ירון וחרד לדבר הש שקר על תקנת חכמים
והרגיל לי כחי ובדרכן בחזרת הלבות שלויטה ובריקה ומצאתהון בקי יודע
ויגיל בבל חרדי ריע שחיטה ובריקה כחובה ובראוי בהיות אלה לאן בלית
לדבר ומחין בלתי הרגלות ולהיב לדבר ראשית עיותאתן שה שנה ראשת
חכמים שנת דברין אינם עיקר ברכה כי אחרים שאבו מחי תנרת
לכן העד החלא ומעיד עלין שמוחה ומוחין הון לשחוט ולבדוק בל שלא
דאלים ומחוק עלין והאוכל חלשה תאוות תולב הינו יו אם כן שבא בשר
לתם פה מעבריגה בדיגות ומשיע מה שלית ברבנן יקר הרבה ויל
כתב ובדק חבילן ב..

אבל ומעי הרגל
מלת תולעים הנשלמי
אות הבבלה אם אין
לם קורט דם או שום
חלב כשרה כי אין
לחוש שאין בבהמה
יכולה להחיות שם
ואם הריה ומטמוס
לריה יתנל באוחן
ד שם ומי בבה ומהו
לאין מרגל "

אי חסיר או יתיר אי חלקי טריפה וסימן לא תשא כבד לו ולא תדרך
כבד בדרך תשכוב " בדרא דאנו כשיחה וסימן חוי לדוד ישבח "
עינוגיה דוודרא מלו ועינא כעין הבחלה " ראה שנקבה טריפה
וסימן אם נקיבה תלד וטמאה " בועלת שעוכבות זו לזו חמא
היא וכשיחה וסימן בבית אחד ישכל " ואם לאו תדי עיהן
וטריפה וסימן חלק לבם עתה יאשמו ומא שתים רעות "
בועלת קשות מובן שקורין טיטרי כשיחה וסימן דברהאיש
אתנו קשות " חלון כשיחה וסימן אחלון קעתי לי " בי ירות
וסימן לא שחרין ולא קיימין " בבי עינוגיה דוודרא אם שאנו
שתים עריפה ובא אם לא מצאו כלל בא טריפה וסימן לא תסיקר
עלין ולא תקבל מאנו ועוד מא יש אחר ואין שיני " ובכל אלה
שכתוב וסום ליפרח בבו סירסות או סומא נקב בבו בועלת
יש סימן ועשיתה לו מאשר נאם לעשות לו וטריפה " ראה
שאתלבנת עין נמה כשיחה וסימן ומראה העגל הכן לבן טהור
הוא " בועבה בשיפולי ראה בלו הקף בשר טריפה וסימן אשר אין
לו חוטה סביב כל שרה הארץ יחושב " ראה שהארוה כשיחה
וסימן לא תתעב אחוי וסימן אחר הלעיטני עולן האדום "
סימן מראות של הראה הם חלב וחיין כל חלב וכל דם לא תאכלו
ומא של מראות כשירות של הראה מאיל מאובלן כבבראו יחדית
הסבר אחוה לא תתעב אחוה ידוקה יחד עשב לאכלה
שאעתי שאין לכשיר חלון עין סירכא בי חוקא דחת הגולגם מאונא
לוחלא או מאוראא לאוטא זהו כשיחה אבל עין סירכא לא בועלא העורות
בין אוטא לאוראא כסירדן בחיתנטו ראוני אעלבי שיש סירכא אן
הבועלא אתבלו אם סרוכא הבועלא לבשר הריאה השירה רכין
רקיימי באקום רבתיהן ראוני סימן כלל מראה הריאה
הם בבו סימן כל יראה וכל יאכל "

54

M. TUDOMÁNYOS AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

IT8.7/2-1993
2013:08
Image Access
IT-8 Target
Printed on Kodak Professional Paper
Charge: R130810

91.